Δρ. ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ

Ο Μπολσεβικισμός στη θεωρία και στη πράξη

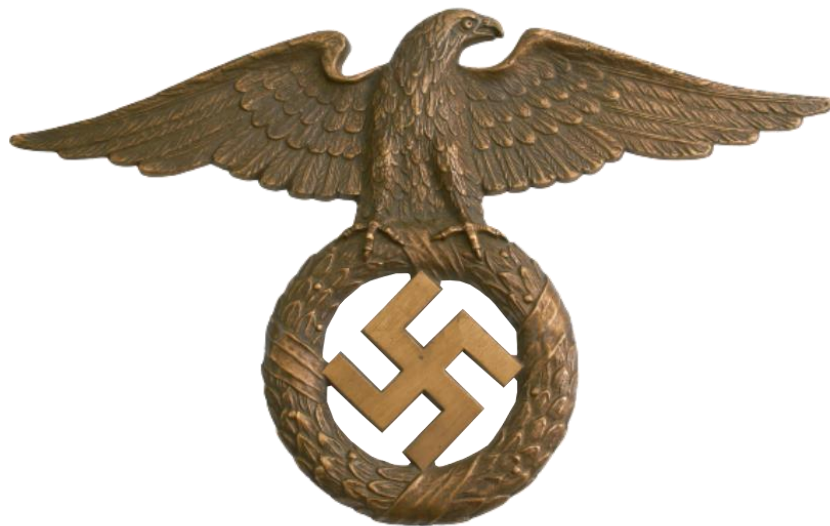

10 Σεπτεμβρίου, 1935

10 Σεπτεμβρίου, 1936

Ομιλία του Δρ. Γιόζεφ Γκαίμπελς στην Νυρεμβέργη στο 8ο Συνέδριο του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος

(Ο Μπολσεβικισμός στη θεωρία και την πράξη)

Σε αυτή την ομιλία ο Γιόζεφ Γκαίμπελς πραγματεύεται την παγκόσμια απειλή που θέτει ο μπολσεβικισμός σε σχέση με τον Ισπανικό Εμφύλιο Πόλεμο. Αναφέρεται επίσης στη δολοφονία των μετέπειτα μαρτύρων του κινήματος Βίλχελμ Γκύτιε, Γκύντερ Σβάλμιους-Ντατό, Χέλμουτ Χοφμάιστερ, Τόμας Τράιτς και Χανς Χάνερ

Ο Μπολσεβικισμός στη θεωρία και την πράξη

«Ο Λένιν, ο ιδρυτής της επανάστασης των Μπολσεβίκων, δήλωσε με ειλικρίνεια ότι τα ψέματα όχι μόνο δικαιολογούνται αλλά έχουν αποδειχθεί τα πιο αποτελεσματικά εργαλεία στον αγώνα των Μπολσεβίκων.»
Γιόζεφ Γκαίμπελς, Νυρεμβέργη, Σεπτέμβριος 1936

Αρχηγέ μου!
Εξοχώτατοι!
Αξιότιμοι καλεσμένοι!
Σύντροφοι του κόμματος!

Εάν στους πολιτικά ενδιαφερόμενους κύκλους των δυτικοευρωπαϊκών χωρών το φαινόμενο του μπολσεβικισμού, όπως παρουσιάζεται με τον Μαρξισμό στη θεωρία και στο ρωσικό σοβιετικό κράτος στην πράξη, εξακολουθεί να αντιμετωπίζεται σαν ένα θεωρητικό φαινόμενο και μια πολιτική πραγματικότητα, την οποία η πολιτισμένη ανθρωπότητα οφείλει να αντιμετωπίσει εξίσου πνευματικά και πολιτικά, αυτό το γεγονός υποδηλώνει ότι υπάρχει μια μοιραία έλλειψη γνώσης για τη φύση και την ουσιαστική δομή του διεθνούς μπολσεβικισμού. Αυτό που εμείς εννοούμε γενικά με τον όρο «Ιδέα» και «Κοσμοθεωρία» δεν έχει καμία απολύτως σχέση με αυτό που λέγεται μπολσεβικισμός. Πρόκειται για μια παθολογική, εγκληματική τρέλα, που αποδεδειγμένα έχει επινοηθεί από Εβραίους και κατευθύνεται από τους Εβραίους με στόχο την εξόντωση των πολιτισμένων ευρωπαϊκών λαών και την εγκαθίδρυση μιας διεθνούς εβραϊκής παγκόσμιας κυριαρχίας πάνω τους. Ο μπολσεβικισμός θα μπορούσε να γεννηθεί μόνο στους εγκεφάλους των Εβραίων και μόνο το άγονο έδαφος της ασφάλτου των πόλεων του κόσμου του έδωσε την ευκαιρία για επέκταση. Θα μπορούσε να γίνει αποδεκτός μόνο από μια ανθρωπότητα, που είχε φθαρεί και διαλυθεί στον πυρήνα της από τον πόλεμο και την οικονομική κρίση και έτσι ήταν προσβάσιμη ακόμη και σε αυτήν την εγκληματική τρέλα. Αν και περιττό, θα πρέπει να τονιστεί για άλλη μια φορά εδώ, ότι εάν εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές από την πρώτη στιγμή της πολιτικής μας δράσης μέχρι σήμερα έχουμε διεξάγει τον αγώνα ενάντια σε αυτόν τον παγκόσμιο κίνδυνο με απεριόριστη σφοδρότητα, σε καμία περίπτωση δεν υποστηρίξαμε αντισοσιαλιστικά ή και καπιταλιστικά συμφέροντα. Ο αγώνας μας ενάντια στον μπολσεβικισμό δεν είναι αγώνας ενάντια στον σοσιαλισμό, αλλά κυρίως για τον σοσιαλισμό, που γεννιέται από τη βαθιά πεποίθηση ότι ο αληθινός σοσιαλισμός μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο όταν το πιο άθλιο και τερατώδες αποκύημά του, ο εβραϊκός μπολσεβικισμός, θα έχει παραμεριστεί τελείως. Ο αγώνας όμως ενάντια στον μπολσεβικισμό θα μπορέσει να διεξαχθεί με διαρκή επιτυχία μόνο από έναν λαό που έχει βρει μια νέα δομή για την εθνική του ζωή σε μια εθνική μορφή σοσιαλιστικής οργάνωσης, η οποία είναι επίσης επαρκής για τις δυναμικές αξίες και τις απαιτήσεις του εικοστού αιώνα.

Η αστική μεσαία τάξη όλων των εθνών έχει αποδειχθεί ανίκανη στην αντιμετώπιση του μπολσεβικισμού και είναι εντελώς ακατάλληλη για την

καταπολέμηση του. Δεν έχει ακόμη αποκτήσει μια σαφή εικόνα για τις αρχές που εμπνέουν και κατευθύνουν τον μπολσεβικισμό. Για να τον αντιμετωπίσει αποτελεσματικά, της λείπει η ιδεολογική δύναμη και η πνευματική αποφασιστικότητα, η πολιτική ικανότητα της πίστης και η ηθική δύναμη του χαρακτήρα. Όχι μόνο της λείπει η απαραίτητη κατανόηση, αλλά και επιζητεί όπου βρίσκει την ευκαιρία, να συνάψει μια σαθρή ειρήνη με τον μπολσεβικισμό στη βάση της θέσης «να αποτρέψουμε χειρότερα πράγματα». Κάθε σύμφωνο όμως που συνάπτει ο αστικός κόσμος με τον ριζοσπαστικό μπολσεβικισμό θα οδηγήσει τελικά σε μια νίκη του μπολσεβικισμού επί του αστικού κόσμου λόγω του φυσικού νόμου σύμφωνα με τον οποίο ο ισχυρότερος επικρατεί πάντα έναντι του ασθενέστερου.

Ο μπολσεβικισμός είναι επομένως ανώτερος από όλες τις άλλες ομάδες πολιτικής εξουσίας, που δεν τον αντιμετωπίζουν με αδιάλλακτη εχθρότητα, γιατί κινητοποιεί με τον πιο αδίστακτο τρόπο τον υπανθρωπισμό, που υπάρχει σαν μαγιά σε κάθε έθνος, ενάντια στο κράτος και τις ιδέες που το συντηρούν. Είναι η οργάνωση των κατώτερων ενστίκτων ενός λαού για την εξολόθρευση όλων των στοιχείων ανώτερης αξίας της φυλής του. Συνήθως χρησιμοποιεί σαν όργανό του μια δυναμική ομάδα η οποία στηρίζεται σε μια βάναυση μειονότητα και προχωρεί στον κύριο πολιτικό στόχο του την κατάκτηση της εξουσίας με κάθε τρόπο, με μια σχεδόν εγκληματική ασυνειδησία σε ζητήματα τακτικής. Η προθυμία για συμβιβασμούς τακτικής φύσης όμως, δεν πρέπει να εκλαμβάνεται σαν προθυμία συμβιβασμού όσον αφορά τις αρχές του. Κατά βάση, ο μπολσεβικισμός είναι πάντα ασυμβίβαστος. Εάν κάνει έναν συμβιβασμό, τότε το κάνει μόνο για να σφετεριστεί την άνευ όρων κατάκτηση της εξουσίας με τον συμβιβασμό. Δεν διστάζει καθόλου, μετά την κατάκτηση της εξουσίας, να κόψει τα κεφάλια εκείνων οι οποίοι βοήθησαν με τον συμβιβασμό να καταλάβει την εξουσία. Μια προοπτική που δεν είναι πολύ ελκυστική για τους αστούς πολιτικούς, που σε ορισμένες χώρες της Δυτικής Ευρώπης εξακολουθούν να πιστεύουν ότι μπορούν να ξεριζώσουν τα δηλητηριώδη δόντια του με τα δαμασμένα μέσα ενός λαϊκού μετώπου.

Ο μπολσεβικισμός είναι η δικτατορία των κατώτερων. Έρχεται στην εξουσία με ψέματα, και επιβάλλει την εξουσία με τη βία. Για να μπορέσει κανείς να τον καταπολεμήσει, πρέπει να τον γνωρίζει καλά και να έχει διεισδύσει στα βαθύτερα μυστικά του. Πρέπει να κινητοποιήσει κανείς τις πιο πολύτιμες δυνάμεις ενός έθνους εναντίον του εάν θέλει να τον εξαλείψει· γιατί είναι η οργάνωση των άμορφων αντιφυλετικών μαζών μέσα στα διάφορα έθνη.

Σε έναν τομέα συγκεκριμένα ο μπολσεβικισμός αποδείχθηκε αληθινός

κυρίαρχος: σε αυτόν της αρνητικής προπαγάνδας, της επιρροής των λαών μέσω του ψεύδους και της υποκρισίας, δηλαδή με τη διαδικασία εκείνη που ισοδυναμεί με την παροχή στον κόσμο μιας εντελώς διαστρεβλωμένης εικόνας για την φύση και την εσωτερική μορφή αυτής της πολιτικής παραφροσύνης με την συστηματική εξαπάτηση και ψεύτικα προσχήματα. Το ψέμα, σύμφωνα με τη δοξασία του Λένιν, του πατέρα της μπολσεβίκικης επανάστασης, δεν είναι μόνο ένα θεμιτό αλλά και το πιο δοκιμασμένο μέσο του μπολσεβίκικου αγώνα.

Ήδη ο Σοπενχάουερ είχε πει, ότι ο Εβραίος είναι ο αρχιμάστορας του ψέματος, και επομένως δεν είναι περίεργο ότι ο Μπολσεβικισμός και ο Εβραϊσμός συνδέονται στενά σε αυτό το σημείο. Ο εβραϊκός μπολσεβικισμός είναι πρωτομάστορας στη χρησιμοποίηση των ψεμάτων. Στην αρχή καταπλήσσει τον τίμιο και φιλαλήθη άνθρωπο, ώστε να μην είναι πλέον ικανός για καμία εσωτερική αντίδραση. Αυτό ακριβώς όμως είναι εκείνο που επιδιώκει ο Εβραίος Μπολσεβίκος. Εικάζει το γεγονός ότι ο φιλαλήθης άνθρωπος δεν μπορεί να φανταστεί καθόλου ότι είναι ποτέ δυνατόν να λέει κανείς ψέματα σε τέτοιο βαθμό όπως ψεύδεται εκείνος, με τη θρασεία και αναίσχυντη φυσικότητα, την οποία μεταχειρίζεται λέγοντας ψέματα. Και όμως είναι δυνατόν να λες ψέματα έτσι· ο μπολσεβικισμός το κάνει και έτσι πετυχαίνει τις εντυπωσιακές του επιτυχίες στους άκακους και στους απονήρευτους. Η προπαγάνδα του είναι από τη φύση της διεθνής και επιθετική. Στοχεύει στη ριζοσπαστικοποίηση όλων των εθνών του κόσμου για να επιφέρει την αναρχία και τον μπολσεβικισμό. Χρησιμοποιεί (η προπαγάνδα) τεράστια χρηματικά ποσά, τα οποία είναι βεβαίως ανυπολόγιστα, γιατί οι μπολσεβίκοι ηγεμόνες άφησαν, χωρίς δισταγμό, ολόκληρο το ρωσικό λαό να λιμοκτονήσει και να οδηγηθεί στην καταστροφή. Αυτή η προπαγάνδα γίνεται ιδιαίτερα επικίνδυνη για τις άλλες χώρες γιατί είναι σε θέση να χρησιμοποιήσει για τους σκοπούς της, σαν βάσεις και στηρίγματα, τα κομμουνιστικά κόμματα που υπάρχουν στις διάφορες χώρες, δηλαδή τα απανταχού παραρτήματα της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Διότι τα κομμουνιστικά κόμματα στις χώρες εκτός της Ρωσίας δεν είναι τίποτε άλλο παρά οι λεγεώνες των ξένων της Κομιντέρν στο έδαφος αυτών των εθνών. Με την βοήθεια αυτών ο μπολσεβικισμός οργανώνει και κινεί μια πονηρά επινοημένη διεθνή συνωμοσία που είναι ριζωμένη στην εθνική πολιτική ζωή του κάθε λαού και είναι δύσκολο να καταπολεμηθεί. Πρέπει να θεωρηθεί σαν η μεγαλύτερη εθνική απειλή για ένα κράτος η ύπαρξη και η ανοχή ενός κόμματος μέσα στην ίδια τη χώρα, το οποίο λαμβάνει τις εντολές του από μια αρχή εκτός της χώρας. Και σήμερα είναι γεγονός, ότι οι χώρες με ισχυρά κομμουνιστικά κόμματα, όπως αποδεικνύει η πείρα, βρίσκονται λίγο-πολύ κάτω από την επιρροή του Στάλιν στην εσωτερική, κοινωνική, οικονομική, στρατιωτική και εξωτερική τους πολιτική, ότι, για παράδειγμα, μια μεγάλη δυτικοευ-

ρωπαϊκή δύναμη όταν συνάπτει μια συμφωνία με τη Σοβιετική Ρωσία αναγκάζεται να θέσει σαν όρο ότι το κομμουνιστικό κόμμα που βρίσκεται στο έδαφός της θα λάβει οδηγίες από την Μόσχα να μην υπονομεύει πλέον το στράτευμα της χώρας και να μην ματαιώνει τις στρατιωτικές πιστώσεις.

Αυτά τα κομμουνιστικά παραρτήματα στις διάφορες χώρες έχουν το καθήκον να προπαρασκευάσουν και να διεξάγουν την μπολσεβίκικη επανάσταση με την βοήθεια ενός απίστευτα τεράστιου πλεονάσματος χρημάτων και με μια πολύ πονηρή τεχνική της προπαγάνδας που έχει σχεδιαστεί σύμφωνα με το μοντέλο της Μόσχας. Ο σκοπός και ο στόχος αυτής της προπαγάνδας είναι να εξαπατήσει τα έθνη για την αληθινή φύση του μπολσεβικισμού και είτε να παρεμποδίσει την λήψη αληθινών ειδήσεων από τη Σοβιετική Ρωσία είτε να τις απαξιώσει εντελώς· γιατί η Σοβιετική Ρωσία δεν μπορεί να ανεχτεί την αλήθεια για την εσωτερική της κατάσταση, ιδιαίτερα έναντι της ανεπτυγμένης κοινής γνώμης της Δυτικής Ευρώπης. Όσο γοητευτικό και ελκυστικό κι αν είναι το δηλητήριο της μπολσεβίκικης θεωρίας, τόσο τρομερή και φρικιαστική είναι η μπολσεβίκικη πρακτική. Βουνά από πτώματα χαρακτηρίζουν τον δρόμο της· μια θάλασσα αίματος και δακρύων περιβάλλει αυτή τη δυστυχισμένη γη. Η ίδια η ανθρώπινη ζωή δεν έχει καμία αξία πλέον εκεί. Η τρομοκρατία, οι δολοφονίες και η κτηνωδία είναι τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα κάθε μπολσεβίκικης επανάστασης είτε αυτή έχει επικρατήσει, όπως στη Ρωσία, είτε έχει κατασταλεί, όπως στην Ουγγαρία, στη Βαυαρία, στη περιοχή του Ρουρ και στο Βερολίνο, είτε αγωνίζεται για να επικρατήσει όπως σήμερα στην Ισπανία. Όπου ο μπολσεβικισμός έχει αποκτήσει τον έλεγχο, αδιαφορεί τελείως για την αντίθεση μεταξύ θεωρίας και πράξης· εκεί κυριαρχεί η καραμπίνα και το πολυβόλο. Οπουδήποτε αλλού όμως χρησιμοποιεί εκείνη την πανούργα και δόλια μέθοδο της προπαγάνδας για να εξαπατήσει τον κόσμο για την αληθινή του φύση.

Η αστική Ευρώπη δεν έχει την αμυδρή υποψία γι’ αυτά τα πράγματα. Αποφεύγει την λήψη της απαιτούμενης απόφασης κατά του μπολσεβικισμού με την διαρκώς επαναλαμβανόμενη δικαιολογία: δεν πρέπει κανείς να ανακατεύεται στις εσωτερικές υποθέσεις μιας άλλης χώρας. Αλλά το ποια είναι σήμερα η πραγματικότητα στη Ρωσία, εκείνα για τα οποία διεξάγεται ο εμφύλιος πόλεμος στην Ισπανία και αυτό που φαίνεται να επέρχεται βαθμιαίως και σε άλλα κράτη της Ευρώπης με απειλητική βεβαιότητα, αφορά ολόκληρο τον κόσμο· αυτό δεν είναι πλέον μια υπόθεση κάποιων θεωρητικών πολιτικών κοσμοθεωριών, αυτό είναι μια υπόθεση που ενδιαφέρει όλους τους πολιτικούς άνδρες όλων των εθνών, οι οποίοι οφείλουν να ασχοληθούν με αυτό το ζήτημα, εάν δεν θέλουν να αναλάβουν την ευθύνη, ότι εξαιτίας τους η Ευρώπη ρίχτη-

κε στην πιο βαθιά κρίση και στο στρόβιλο της καταστροφής. Μάλιστα το ζήτημα του μπολσεβικισμού είναι ζήτημα και αυτής της ίδιας της ύπαρξης της Ευρώπης. Εδώ οι απόψεις διίστανται, πρέπει κανείς να πάρει θέση υπέρ ή κατά, με όλες τις συνέπειες που έχει μια τέτοια απόφαση.

Υπάρχει ένα ακόμη ζήτημα που πρέπει να διευκρινιστεί εδώ: το ζήτημα του εβραϊσμού στον μπολσεβικισμό. Το ζήτημα αυτό μόνο στη Γερμανία μπορεί να συζητηθεί ελεύθερα γιατί σε άλλες χώρες, όπως και στη Γερμανία στο παρελθόν, ήταν επικίνδυνο και το να αποκαλέσει κάποιος τον εβραϊσμό με το όνομά του. Το ότι οι Εβραίοι έκαναν τον μπολσεβικισμό και σήμερα είναι οι φορείς αυτού, δεν μπορεί πλέον να αμφισβητηθεί. Το ηγετικό στρώμα της παλιάς Ρωσίας έχει παραμεριστεί και εξοντωθεί τόσο ριζικά που ο εβραϊσμός είναι το μόνο ηγετικό στρώμα του μπολσεβικισμού που έχει απομείνει. Κάθε διαμάχη στον μπολσεβικισμό είναι λοιπόν λίγο-πολύ μια οικογενειακή διαμάχη μεταξύ των Εβραίων. Ακόμη και στις πιο πρόσφατες εκτελέσεις στη Μόσχα, επρόκειτο μόνο για Εβραίους που πυροβολούσαν Εβραίους από πείνα για εξουσία και επιθυμία εξόντωσης. Είναι ένα ευρέως διαδεδομένο λάθος να υποθέσουμε ότι ο Εβραίοι είναι πάντα ενωμένοι μεταξύ τους. Οι Εβραίοι είναι ενωμένοι μόνο όταν απειλούνται σαν μειοψηφία μέσα σε μια εθνική συντριπτική πλειοψηφία. Αυτό όμως δεν συμβαίνει καθόλου στη σημερινή Ρωσία. Όταν ο εβραϊσμός βρίσκεται στην εξουσία, όπως σήμερα στη Ρωσία, εμφανίζονται πάλι οι παλιές αντιθέσεις μεταξύ των Εβραίων, οι οποίες είχαν αποσιωπηθεί κατά την περίοδο του φυλετικού τους κινδύνου. Η ιδέα του μπολσεβικισμού, δηλαδή της αδίστακτης διάλυσης κάθε ηθικής και κάθε πολιτισμού με τον σατανικό σκοπό της γενικής εξολόθρευσης των εθνών της γης, μόνο στο μυαλό των Εβραίων μπορούσε να επινοηθεί. Την μπολσεβίκικη πρακτική, με την αποτρόπαιη και αιμοσταγή αγριότητά της, μόνο στα χέρια των Εβραίων μπορεί να την φανταστεί κανείς. Είναι αυτονόητο ότι αυτοί οι Εβραίοι μεταμφιέζονται, ότι στη Δυτική Ευρώπη προσπαθούν να αρνηθούν την συμμετοχή τους και την ενοχή τους για τον μπολσεβικισμό· αυτή ήταν πάντα η μέθοδος των Εβραίων και αυτό θα κάνουν για πάντα.

Εμείς όμως τους έχουμε αναγνωρίσει και όχι μόνο αυτό, είμαστε οι μόνοι στον κόσμο που έχουμε το θάρρος, παρ’ όλους τους κινδύνους που προκύπτουν απ’ αυτό, να κουνάμε το δάχτυλο σε αυτούς τους αρχιεγκληματίες και να τους φωνάζουμε δυνατά και ακούγεται με το αληθινό όνομά τους μπροστά σε ολόκληρη την ανθρωπότητα. Υπήρξε μια εποχή στη Γερμανία που ο χαρακτηρισμός των Εβραίων ως Εβραίων τιμωρούνταν με φυλάκιση. Παρ’ όλα αυτά όμως εμείς το κάναμε και τότε. Σήμερα ο χαρακτηρισμός του Εβραίου ως Εβραίου και του Μπολσεβίκου ως αρχιεγκληματία, εξακολουθεί να απορρίπτεται συχνά από τον κόσμο με μία επιφυλακτικότητα γεμάτη ευγένεια ή και με προσ-

ποιημένη ηθική αγανάκτηση. Αλλά εμείς είμαστε της άποψης ότι όπως καταφέραμε να πείσουμε τη Γερμανία για τον παρασιτικό κίνδυνο αυτής της φυλής, θα καταφέρουμε να ανοίξουμε και τα μάτια του κόσμου που είναι ακόμα κλειστά και να του δείξουμε τον Εβραϊσμό και τον Μπολσεβικισμό στην πραγματική τους μορφή. Εν τω μεταξύ, όμως, ενόψει των τρομερών κρίσεων και των συγκλονισμών που συνταράσσουν τόσες χώρες, δεν θα κουραστούμε να επιστήσουμε την προσοχή των διαφόρων λαών σε αυτόν τον απειλητικό κίνδυνο και να τους φωνάζουμε ξανά και ξανά: Οι Εβραίοι φταίνε, οι Εβραίοι φταίνε!

Γνωρίζουμε ότι αυτές οι εκκλήσεις είναι μαστιγώματα στο γεμάτο μίσος πρόσωπο του Εβραϊσμού. Δεν τον ωφελεί το γεγονός ότι προσπαθεί να καλυφθεί με το δημοκρατικό προσωπείο καθώς αυτές οι αντιθέσεις οξύνονται. Το τέχνασμα αυτό είναι πολύ έξυπνο για να έχει οποιαδήποτε επίδραση στους σκεπτόμενους ανθρώπους· αποτελεί πλέον μόνο μια φτηνή παρηγοριά για τους Φιλισταίους της μόρφωσης. Αυτή η φράση είναι χρήσιμη γιατί τους επιτρέπει να αποφύγουν μια ξεκάθαρη απόφαση. Αυτή η λεγόμενη μπολσεβίκικη δημοκρατία, την οποία οι αγγλικές και γαλλικές εφημερίδες συχνά τολμούν να υποδείξουν στη λεγόμενη εθνικοσοσιαλιστική δικτατορία σαν παράδειγμα και πρότυπο, στάζει από τρόμο, φόνο και αίμα. Κάθε λίγα χρόνια το μπολσεβικικό καθεστώς βίας βγάζει αυτή τη φράση από το κουτί με τη ναφθαλίνη, δηλαδή κάθε φορά που μετά από μια φρικτή και αιματηρή εκδήλωση της τυραννίας του, η οποία έχει τρομάξει όλα τα πνεύματα, αισθάνεται την ανάγκη να καθησυχάσει την μνήμη της Ευρώπης. Τότε εμφανίζονται ξαφνικά στις εφημερίδες εντυπωσιακές και σπουδαιοφανείς ειδήσεις, που επινοήθηκαν στα κομμουνιστικά γραφεία προπαγάνδας, για την εισαγωγή νέου συντάγματος στη Σοβιετική Ρωσία, για γενικό και μυστικό εκλογικό δικαίωμα κλπ. Όλα αυτά όμως είναι απάτη, που βασίζεται στη λήθη και την παροιμιώδη τεμπελιά της σκέψης των μικροδιανοούμενων, που εκατομμύρια από αυτούς ζουν στις χώρες της Ευρώπης. Στην πραγματικότητα ο μπολσεβικισμός το πιο ειδεχθές και πιο τυραννικό καθεστώς αίματος και τρομοκρατίας που έχει δει ποτέ ο κόσμος. Οι Εβραίοι τον επινόησαν για να κάνουν το καθεστώς τους άτρωτο και οι Εβραίοι τον διευθύνουν και σήμερα. Εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές είμαστε ειλικρινείς διότι κάθε χρόνο ανανεώνουμε και εδραιώνουμε το λαϊκό καθεστώς μας μέσω μιας γενικής και μυστικής εκλογής μεταξύ του λαού. Ο μπολσεβικισμός μιλάει για το λαό, για τη χώρα των εργατών και των αγροτών, αλλά το πραγματικό του πρόσωπο είναι η βία. Ζει στον εγκέφαλο κάθε ανθρώπου ως μια συγκεκριμένη φαντασία. Αυτή η φαντασία είναι σχηματισμένη από τον ίδιο τον μπολσεβικισμό. Σ' αυτό τον βοηθά η προπαγάνδα του. Η εικόνα του μπολσεβικισμού δημιουργείται τεχνητά από αυτήν ανάλογα με την ιδιότητα και τον χαρακτήρα ενός ανθρώπου, μιας ομάδας ανθρώπων ή ενός έθνους. Το

αληθινό της περιεχόμενο σε όλες τις περιπτώσεις δεν βασίζεται σε τίποτα. Μπορεί να συμβεί για παράδειγμα, εκπρόσωποι μιας μεγάλης χώρας να επισκεφθούν ένα νέο υπόγειο σιδηρόδρομο στη Μόσχα, κάτι το αυτονόητο και φυσικότατο σε όλες τις άλλες πρωτεύουσες, ή να ακούσουν να παίζεται ο εθνικός τους ύμνος σε μια δεξίωση των μπολσεβίκων και ξαφνικά και χωρίς κανένα σοβαρό λόγο να αποβάλουν αμέσως την παλιά τους γνώμη για τον μπολσεβικισμό και να συμβιβαστούν με όλα τα άλλα. Οι κόκκινοι Εβραίοι στη Μόσχα γνωρίζουν πολύ καλά τους ανθρώπους και τις αδυναμίες τους. Υποθέτω ότι όταν βρίσκονται μεταξύ τους θα κοροϊδεύουν τον αστικό κόσμο και θα γελούν μέχρι δακρύων. Η οργή τους εναντίον μας είναι τόσο μεγάλη γιατί ξέρουν ότι εμείς τους έχουμε αναγνωρίσει και ετοιμαζόμαστε να καταστρέψουμε εκ βάθρων την λανθασμένη αντίληψη περί του μπολσεβικισμού που είναι διαδεδομένη στην Ευρώπη. Το μίσος τους για εμάς είναι απύθμενο. Αποτελεί όμως έναν από τους ωραιότερους τίτλους τιμής για τον πολιτικό μας αγώνα. Τους βγάζουμε τη μάσκα από τα πρόσωπά τους και τους παρουσιάζουμε στο κόσμο με την πραγματική τους μορφή.

Έχει ήδη τονισθεί προηγουμένως, ότι η αντίληψη που έχουν οι άνθρωποι και τα έθνη για τον μπολσεβικισμό είναι κυρίως αποτέλεσμα της μπολσεβίκικης προπαγάνδας. Αυτό είναι εξαιρετικό στην τέχνη της εξαπάτησης. Για παράδειγμα, όλος ο κόσμος πιστεύει στον ισχυρισμό των μπολσεβίκων ότι η κυβέρνηση της Μόσχας δεν έχει καμία σχέση με την Κομιντέρν. Αυτό είναι φυσικά το πιο χονδροειδές και το πιο θρασύ ψέμα που μπορεί να φανταστεί κανείς· γιατί μεταξύ της σοβιετικής κυβέρνησης και της Κομιντέρν γίνεται απλώς μια επιδέξια κατανομή καθηκόντων. Το να πιστεύει όμως κανείς ότι και τα δύο είναι ανεξάρτητα το ένα από το άλλο είναι ακριβώς σαν να ισχυρίζεται κανείς ότι το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα δεν έχει καμία σχέση με την εθνικοσοσιαλιστική κυβέρνηση. Η μπολσεβίκικη προπαγάνδα εργάζεται σύμφωνα με ένα ευρύ σχέδιο. Στόχος της είναι η καταστροφή του κόσμου. Φροντίζει να δημιουργεί λανθασμένες αντιλήψεις για τον μπολσεβικισμό στις άλλες χώρες. Αυτοί είναι κυρίως οι πιο αφελείς από τους αφελείς. Όμως υπάρχουν και με την ύπαρξή τους έχουν και αποτέλεσμα.

Η πρακτική όμως του μπολσεβικισμού είναι διαφορετική. Και αυτή υπάρχει και κανείς δεν μπορεί να το αρνηθεί. Έχει χαράξει τον τρομερό της δρόμο με αίμα. Θέλει να παρασύρει ολόκληρο τον κόσμο στη χαοτική της δίνη. Αποτελεί τη μεγάλη απόπειρα του Εβραϊσμού να πάρει την εξουσία όλων των λαών. Γι' αυτό και ο αγώνας ενάντια σε αυτόν τον κίνδυνο είναι κυριολεκτικά ένας παγκόσμιος αγώνας. Ξεκίνησε επί γερμανικού εδάφους, έχει διεξαχθεί επί γερμανικού εδάφους, ο Αδόλφος

Χίτλερ είναι ο ιστορικός ηγέτης του, όλοι εμείς είμαστε οι φορείς του και άρα οι εκπληρωτές μιας μεγάλης και ιστορικής διεθνούς αποστολής. Δεν μπορεί να υπάρξει συμφιλίωση μεταξύ των δύο άκρων. Ο μπολσεβικισμός πρέπει να καταστραφεί για να ανακάμψει η Ευρώπη.

Όμως ο Εβραϊσμός ξέρει επίσης, ότι σήμανε γι' αυτόν η ώρα. Σε μια τελευταία αγωνιώδη προσπάθεια, επιδιώκει να κινητοποιήσει όλες τις δυνάμεις εναντίον της Γερμανίας. Θέλει να εδραιώσει τη δύναμή του με πυρετώδεις εξοπλισμούς. Θεωρεί την ύπαρξη της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας σαν μια διαρκή απειλή για την ίδια του την ύπαρξη. Είχε εγκατασταθεί στη Ρωσία σαν απόλυτος κυρίαρχος και χωρίς κανένα κίνδυνο όπως νόμιζε. Αποτελεί το 98% της νεοεμφανιζόμενης σοβιετικής αστικής τάξης, χοντρός, ψεύτικος, ραδιούργος μοχθηρός, παρείσακτος και επιπόλαιος. Αυτοί οι Εβραίοι που έφτασαν ψηλά με την μπολσεβικική επανάσταση και μπορούν τώρα να συνεχίζουν ανενόχλητοι την άλλοτε δράση τους σαν μικροαπατεώνες και αγύρτες σε μεγαλειώδη κλίμακα στις πλάτες ενός λαού 160 εκατομμυρίων, είναι οι πιο αιμοδιψείς τύραννοι που δεν έχουν ιδανικά, αλλά κάνουν μόνο τους λαούς να υποφέρουν, μια αληθινή μάστιγα του Θεού, προορισμένη να βασανίζει τα έθνη και να βυθίσει τους ανθρώπους στη δυστυχία.

Έχει ήδη τονιστεί ότι η μπολσεβίκικη προπαγάνδα συνηθίζει να προσαρμόζεται πονηρά στο εκάστοτε κοινό της. Εμφανίζεται ριζοσπαστική ή μετριοπαθής, ανάλογα με την περίσταση. Είναι τελείως διαφορετικό αν μιλά ο τρομοκράτης Δημητρώφ μπροστά στην Κομιντέρν ή αν μιλά ο Εβραίος Λιτβίνωφ μπροστά στην Κοινωνία των Εθνών. Αυτή η προπαγάνδα είναι ευσεβής ή αθεϊστική, ανάλογα με τις ανάγκες εκείνης της στιγμής. Δεν έχει ηθικούς ενδοιασμούς· εδώ ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Έχει έναν πολύπλοκο μηχανισμό στη διάθεσή της σε όλο τον κόσμο, που σχηματίστηκε και και συναρμολογήθηκε από τα κομμουνιστικά παραρτήματα στις διάφορες χώρες και το μόνο που χρειάζεται είναι το πάτημα ενός κουμπιού για να τεθεί σε κίνηση. Αυτή η προπαγάνδα εργάζεται κρυφά ή φανερά σε όλα τα έθνη. Αλίμονο σε αυτούς που την αφήνουν να εργάζεται ελεύθερα· μια μέρα το κράτος τους καταρρέει, υπονομευμένο από μια υποχθόνια δράση η οποία δεν είχε ληφθεί υπόψη έως τότε. Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές βρισκόμαστε στην ευχάριστη θέση να μιλάμε ελεύθερα για τον μπολσεβικισμό. Δεν μιλάμε τη γλώσσα της μυστικής διπλωματίας, μιλάμε την απλή γλώσσα του λαού και ελπίζουμε να γίνουμε κατανοητοί από τον κόσμο. Είμαστε αρκετά τυχεροί που μπορούμε να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους. Αισθανόμαστε και υποχρεωμένοι να το κάνουμε· γιατί ο κόσμος πρέπει να μάθει να βλέπει καθαρά ανθρώπους και πράγματα. Δεν μπορούμε και δεν πρέπει να παραμείνουμε σιωπηλοί μπροστά στους κινδύνους που αντιμετωπίζει η Ευρώπη. Είναι στο χέρι των λαών και των κυβερνήσεων

τους να λάβουν πολιτικές αποφάσεις. Το να διακηρύττεις όμως απόψεις και πεποιθήσεις, το να επισημαίνεις επερχόμενες καταστροφές, το να εκφράζεις ανησυχίες είναι δικαίωμα και καθήκον καθενός στον οποίο η μοίρα χάρισε διορατικότητα και την ευκαιρία να κάνει τη φωνή του να ακουστεί στον κόσμο. Όποιος τρώει από το δηλητηριώδες βότανο του μπολσεβικισμού, πεθαίνει από αυτό! Γι’ αυτό κρούουμε τον κώδωνα του κινδύνου ενάντια σε αυτόν τον παγκόσμιο κίνδυνο σε αυτό το κομματικό συνέδριο, δείχνοντας τον μπολσεβικισμό στην πράξη του, ξεσκεπάζοντας τη θεωρία του και συμβάλλοντας έτσι στην κατανόηση της σύγχρονης ιστορίας, που πρέπει να μαθευτεί και να μην ξεχαστεί.

Και με αυτό εισέρχομαι στο κύριο θέμα:

Οι δυτικοευρωπαίοι εργάτες έχουν συνηθίσει να βλέπουν στη Σοβιετική Ένωση ένα κράτος προλετάριων, συνεπώς το δικό τους κράτος. Πιστεύει ότι στη Ρωσία η εργατική τάξη κατάφερε να «καθαρίσει» τους καπιταλιστές εκμεταλλευτές και να εγκαθιδρύσει τη δικτατορία του προλεταριάτου. Ότι εκεί ο απελευθερωμένος εργάτης σφυρηλάτησε το κράτος του, την «πατρίδα των εργαζομένων».

Ήταν οι Εβραίοι που επινόησαν αυτή τη μαρξιστική επιστήμη, όπως ο Δαβίδ Ρικάρντο ή ο Μαρξ-Μαρδοχάι. Εβραίοι οργάνωσαν επίσης όλα τα εργατικά κινήματα, όπως ο Λασσάλ-Βόλφσον, ο Άντλερ, ο Λίμπκνεχτ, η Ρόζα Λούξεμπουργκ, ο Λεβή και άλλοι. Εβραίοι από τα ασφαλή δημοσιογραφικά τους γραφεία εξήγειραν τους εργάτες και τους έστελναν στα οδοφράγματα· Εβραίοι όπως ο Πάουλ Σίγκερ, ο Σιφ, ο Κον κ.λ.π. ήταν οι χρηματοδότες και οι τραπεζίτες του μαρξισμο-μπολσεβικισμού.

Ούτε καν ένας εργάτης, αλλά αντιθέτως σχεδόν αποκλειστικά Εβραίοι αποτελούσαν και αποτελούν σήμερα τη σοβιετική κυβέρνηση. Από τους πρόσφατα εκτελεσμένους στη Μόσχα μπολσεβίκους ηγέτες κανένας δεν ήταν προηγουμένως εργάτης, αλλά οι περισσότεροι από αυτούς ήταν Εβραίοι. Η τριανδρία η οποία έχει βγει νικήτρια από τη διαμάχη μεταξύ των Εβραίων και που στην ουσία κυβερνά σήμερα δικτατορικά τη Σοβιετική Ένωση αποτελείται από τους εξής:

Χέρσελ-Γιεχουντά (Γιάγκοντα), Αρχηγός της GPU, Λάζαρος Μόζεσσον Καγκάνοβιτς, πεθερός του Στάλιν και επίτροπος των συγκοινωνιών, Φίνκελσταϊν-Λιτβίνωφ, επίτροπος επί των εξωτερικών που όλοι τους είναι Εβραίοι του γκέτο. Σήμερα στην Σοβιετική Ένωση δεν υφίσταται η δικτατορία του προλεταριάτου, αλλά η δικτατορία του Εβραϊσμού πάνω στον υπόλοιπο πληθυσμό. Η πολιτική δημαγωγία του μπολσεβικισμού αντιστοιχεί στην δημαγωγία του στον οικονομικό τομέα. Οι εργάτες στο κράτος των μπολσεβίκων υποτίθεται ότι κάνουν μια παραδεισένια ζωή.

Μόλις τον Απρίλιο του 1932, η «Κόκκινη Σημαία» (Rote Fahne) καλούσε σε εκλογές: «Όχι άλλες μειώσεις μισθών, αυξήστε τους μισθούς, βάλτε το 7ωρο και το 40ωρο την εβδομάδα με πλήρεις μισθούς». Πώς εμφανίζεται λοιπόν αυτή η εξέλιξη στην ίδια τη Σοβιετική Ένωση; Η τιμή του ψωμιού αυξήθηκε από 9 σε 75 καπίκια ανά κιλό μεταξύ 1928 και 1935. Οι μηνιαίοι μισθοί του σοβιετικού εργάτη, μετρούμενοι με την τιμή του ψωμιού, μειώθηκαν κατά 78,5%. Εάν ο Ρώσος εργάτης θέλει να ζήσει, πρέπει να εργαστεί σήμερα σύμφωνα με το σύστημα «Σταχανώφ», το οποίο έχει ανεβάσει τόσο πολύ το εργασιακό επίπεδο που η μάζα των εργαζομένων δεν μπορεί ποτέ να το φτάσει. Το αποτέλεσμα είναι μειώσεις μισθών. Το 1932 η «Κόκκινη Σημαία» δημοσίευσε μια έκθεση για τις συνθήκες διαβίωσης ενός συντρόφου στη Σοβιετική Ένωση. Έχει, έλεγε, στη διάθεσή του ο καθένας, ανύπαντρος μάλιστα, ένα διαμέρισμα με δύο μεγάλα δωμάτια, με ηλεκτροφωτισμό, κεντρική θέρμανση κλπ.

Και τώρα η πραγματικότητα: Στην κομμουνιστική εφημερίδα «Λενινγκράδσκαγια Πράβδα» (Leningradskaya Pravda) μία εργάτης γράφει: «Ζούμε σε ένα σκοτεινό δωμάτιο με τον ενάμιση έτους γιο μου, τον αδελφό μου και την φυματική αδερφή μου. Τα παράπονά μας στην κομμουνιστική επιτροπή της πόλης δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα. Ζούμε ακόμα σε αυτές τις απίστευτες συνθήκες».

Ο Ρώσος εργάτης πρέπει να ξοδεύει το 75% του εισοδήματός του για το φαγητό του, αν και αυτό αποτελείται μόνο από ψωμί, λαχανόσουπα και πλιγούρι. Αν ήθελε να τραφεί όπως ο Γερμανός εργάτης, θα έπρεπε να ξοδεύει κατά μέσο όρο περισσότερο από το διπλάσιο του μισθού του. Μια πολύ γνωστή μπολσεβίκικη φράση είναι αυτή της δημιουργίας ελεύθερου εργατικού δικαίου. Η «Κόκκινη Σημαία» έγραφε στις 20 Ιουνίου 1932: «Κοιτάξτε στη Μόσχα, το Λένινγκραντ, το Μπακού, το Νοβοσιμπίρσκ και θα μάθετε: Μπορείτε να αγωνιστείτε για δουλειά, ψωμί και ελευθερία ακολουθώντας μόνο το παράδειγμα των Μπολσεβίκων».

Ήδη ο τρόπος με τον οποίο εργάζονται οι Σοβιετικοί εργάτες σύμφωνα με το περιβόητο σύστημα οδηγιών Σταχανώφ αξίζει ήδη το όνομα της δουλείας των σκλάβων. Έμεινε στη Σοβιετική Ένωση να επαναφέρει τη δουλεία με την κυριολεκτική έννοια. Περίπου 6½ εκατομμύρια άνθρωποι στα στρατόπεδα καταναγκαστικής εργασίας της Σοβιετικής Ένωσης ζουν την κόλαση της γης. Σε 300 απέραντα συγκροτήματα στρατοπέδων καταναγκαστικής εργασίας, ο μπολσεβικισμός απομυζά και την τελευταία ικμάδα αυτών των δύστυχων ανθρώπων. Εκατοντάδες χιλιάδες πτώματα είναι θαμμένα στη διώρυγα της Λευκής Θάλασσας, που φέρει το όνομα του Στάλιν, το οποίο χτίστηκε από καταναγκαστικά εργατικά χέρια. Οι ακόλουθοι Εβραίοι αρχηγοί της GPU πέτυχαν με τρομακτική

άσκηση βίας την κατασκευή της διώρυγας με δολοφονικό ρυθμό: Χέρσελ Γιαγκοδά, Δαυϊδσόν, Κβασνίτσκη, Ισαακσόν Ρόττεμπεργκ, Γκίνσμπουργκ, Μπρόντσκι, Μπέρενσον, Ντόρφμαν, Κάγκνερ, Άνγκερ και άλλοι. Ο Ιούδας κουνάει το μπολσεβίκικο μαστίγιο πάνω από την «πατρίδα του προλεταριάτου». Η μπολσεβίκικη προπαγάνδα ισχυρίζεται ότι απελευθέρωσε τους εργαζόμενους αγρότες από τα νύχια της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης. Για να εξαπατά τους αφελείς χωρικούς ο μπολσεβικισμός ίδρυσε την λεγόμενη «Διεθνή των Αγροτών», το πρόγραμμα της οποίας αναφέρει: «Απαιτούμε άρση της φορολογικής επιβάρυνσης και μείωση των φόρων για τους μεσαίους αγρότες, απαιτούμε απαλλοτρίωση μεγάλων κτημάτων χωρίς αποζημίωση και δωρεάν γη για αυτούς που καλλιεργούν γη και για τους γιους των αγροτών».

Και τώρα η πραγματικότητα: Οι απέραντοι σιτοβολώνες της Σοβιετικής Ρωσίας, που κάποτε μπορούσαν να θρέψουν όλη τη Δυτική Ευρώπη, δεν είναι πλέον σε θέση να θρέψουν ούτε καν τον πληθυσμό της ίδιας της χώρας. Εκατομμύρια άνθρωποι λιμοκτονούν. Μεταξύ των τρομοκρατικών οργανώσεων της GPU και των χωρικών διεξάγεται μια λυσσαλέα πάλη. Οι Εβραίοι Καγκάνοβιτς, Γιαγκοδά και Μπάουμαν πραγματοποίησαν μια ριζική αναγκαστική κολεκτιβοποίηση, με περισσότερους από 15 εκατομμύρια αγρότες και τις οικογένειές τους να εξοντώνονται σωματικά. Το κύριο επίτευγμα της μπολσεβίκικης αγροτικής πολιτικής είναι ο τρομοκρατικός νόμος της 7ης Αυγούστου 1932, ο οποίος θεσπίζει την θανατική ποινή ή 10 χρόνια σωφρονιστικής ή καταναγκαστικής εργασίας για κάθε «παράπτωμα» των αγροτών. Για την εφαρμογή αυτού του νόμου, ο εβραιομπολσεβικισμός δεν διστάζει να μεταχειριστεί ακόμη και τα παιδιά εναντίον των ίδιων των γονιών τους. Η «Ισβέστια» (Iswestija) της 28ης Μαΐου 1934 αναφέρει πώς μια κοπέλα κατήγγειλε τον πατέρα της που χρησιμοποιούσε ένα μέρος των κολλεκτιβικών σιτηρών για τον εαυτό του. Ο πατέρας υφίσταται την θανατική ποινή που καθορίζεται από τον τρομοκρατικό νόμο. Το παιδί του επαινείται δημόσια. Στη δημοκρατική Γερμανία, υπήρχε το Κομμουνιστικό Κόμμα της Γερμανίας (KPD). Είχε συμπεριλάβει στο διαβόητο στρατιωτικό του πρόγραμμα τα ακόλουθα αιτήματα: Άρθρο 12: Απομάκρυνση όλων των αντιδημοφιλών αξιωματικών και υπαξιωματικών. Άρθρο 20: Κατάργηση του υποχρεωτικού στρατωνισμού. «Απελευθέρωση από την τυφλή υπακοή» και «εκδημοκρατισμός του στρατού» ήταν τα συνθήματα.

Ωστόσο, το πρωί μετά την εγκαθίδρυση της μπολσεβίκικης δικτατορίας, διενεργήθηκε η αναγκαστική στρατολογία των εργατών. Όσοι δεν υπακούουν αμέσως τυφεκίζονται ή καταλήγουν στα αιματοβαμμένα υπόγεια της Τσέκα. Αντί για την εθελοντική λαϊκή πολιτοφυλακή, καθιε-

ρώνεται αμέσως συγκεντρωτική και αυστηρή στρατιωτική αρχηγία, σιδερένια προλεταριακή πειθαρχία, αυστηρός στρατωνισμός, στρατοδικεία. Οι «σύντροφοι διοικητές» γίνονται πολύ γρήγορα ανθυπολοχαγοί, λοχαγοί και ανώτεροι αξιωματικοί και μάλιστα μέχρι και κόκκινοι στρατάρχες. Και ο Εβραίος σοβιετικός Ραβίνοβιτς, με κυνική ειλικρίνεια παραδέχεται ότι ο υποτιθέμενος «εκδημοκρατισμός» του στρατού ήταν «μόνο ένα μέσο κατάκτησης του στρατού». Ένα άλλο δημοφιλές σύνθημα των μπολσεβίκων είναι η «απελευθέρωση των γυναικών». Η γυναίκα θα απελευθερωνόταν δήθεν από τον οικιακό ζυγό και θα τεθεί σε μια απολύτως ισότιμη θέση με τους άνδρες. «Η επανάσταση δεν μπορεί να επιτευχθεί όσο υπάρχει η έννοια της οικογένειας και των οικογενειακών σχέσεων», δηλώθηκε ρητά στο συνέδριο της Κομιντέρν το 1924. Στην πρακτική της Σοβιετικής Ένωσης όμως, η πολυδιαφημισμένη ελευθερία των γυναικών έχει τέτοιο αποτέλεσμα που η γυναίκα παραδίνεται ανυπεράσπιστη στην αυθαιρεσία του άνδρα και αναγκάζεται να κερδίζει το ψωμί της με σκληρή σωματική εργασία. Υπάρχουν ακόμη και πάνω από ένα εκατομμύριο γυναίκες στα περιβόητα στρατόπεδα καταναγκαστικής εργασίας.

Η μπολσεβίκικη προπαγάνδα ισχυρίζεται επίσης ότι απάλλαξε τη γυναίκα από τη φροντίδα των παιδιών. Αυτό το αναλαμβάνει το ίδιο το Σοβιετικό κράτος. Την ίδια ώρα, όμως, ο επίσημος κομματικός Τύπος αναγκάζεται να παραδεχτεί ότι το πλήθος των παραμελημένων παιδιών και της παραβατικότητας των ανηλίκων συνεχώς μεγαλώνει. Ένα ιδιαίτερα ελκυστικό εργαλείο της προπαγάνδας που χρησιμοποιούν οι Μπολσεβίκοι είναι το αίτημα για άρση της απαγόρευσης των αμβλώσεων. Τα αποτελέσματα όμως, της απεριόριστης πρακτικής των αμβλώσεων, η οποία ισχύει τώρα εδώ και 18 χρόνια, είναι τόσο καταστροφικά που οι Σοβιετικοί θέλουν τώρα να απαγορεύσουν οι ίδιοι τις αμβλώσεις.

Η μπολσεβίκικη προπαγάνδα για τις γυναίκες φτάνει στο απόγειο της απάτης με τον ισχυρισμό ότι η πορνεία είναι ένα αναγκαίο κακό των αστικών κοινωνιών και ότι θα εξαφανιστεί μια για πάντα από τον κομμουνισμό. Σε καμία άλλη χώρα στον κόσμο η πορνεία δεν είναι τόσο γενικό φαινόμενο όσο στη Σοβιετική Ένωση. Για να εξασφαλίσουν τη δουλειά τους, οι εργαζόμενες γυναίκες πρέπει να συμβιβαστούν με το να ανταποκρίνονται σε όλες τις ορέξεις των προϊσταμένων τους. Στον «παράδεισο των γυναικών», η γυναίκα αποτελεί κυριολεκτικά «ελεύθερο κυνήγι» για τους Εβραίους Σοβιετικούς λεφτάδες.

Το πώς εξαπατώνται οι αφελείς πολιτικοί της φιλελεύθερης Δύσης από τη σοβιετική προπαγάνδα αποδεικνύεται από το ιδιαίτερα χαρακτηριστικό παράδειγμα το «ταξίδι μελετών» του Ερριώ στη Ρωσία

κατά την περίοδο του μεγάλου λιμού του 1933. Η εβραϊκή εφημερίδα της Νέας Υόρκης «Φορουάρντ» (Forward), που σίγουρα δεν τρέφει συμπάθεια για τους Ναζί, έγραψε σχετικά:

«Την ημέρα πριν φτάσει η αντιπροσωπεία, όλος ο πληθυσμός του Κιέβου κινητοποιήθηκε στις δύο η ώρα το πρωί για να καθαρίσει τους κεντρικούς δρόμους και να διακοσμήσει τα σπίτια. Δεκάδες χιλιάδες χέρια προσπάθησαν απεγνωσμένα να δώσουν στην παραμελημένη και βρώμικη πόλη μια ευρωπαϊκή όψη. Όλα τα τμήματα διανομής τροφίμων, τα συνεταιριστικά καταστήματα και άλλα παρόμοια είχαν κλείσει. Η ουρά ήταν απαγορευμένη. Τα στίφη των εξαθλιωμένων και βρώμικων παιδιών, των ζητιάνων και των πεινασμένων ανθρώπων είχαν εξαφανιστεί από τη γη. Στις διασταυρώσεις των κεντρικών δρόμων παρέλαυναν έφιπποι πολιτοφύλακες επιδεικτικά πάνω σε περιποιημένα άλογα, των οποίων η χαίτη είχε διαπλεχτεί με λευκές κορδέλες, μια εικόνα που το Κίεβο δεν είχα δει ποτέ άλλοτε και από τότε δεν έχει ξαναδεί.»

Ένα από τα μάλλον εντυπωσιακά σημεία από το προπαγανδιστικό οπλοστάσιο του μπολσεβικισμού είναι και το αίτημα για κατάργηση των στρατών, για «γενικό και πλήρη αφοπλισμό». Κάτω από τα ελκυστικά συνθήματα «Ποτέ ξανά πόλεμος», «Πόλεμος ενάντια στον πόλεμο», «Βγείτε έξω να αγωνιστείτε κατά των εξοπλισμών», για παράδειγμα, ζητούσε το KPD δημοψήφισμα με το εξής θέμα: «Η ναυπήγηση θωρηκτών και καταδρομικών κάθε είδους να απαγορεύεται.» Ήδη τον Φεβρουάριο του 1932, ο Εβραίος Φίνκελσταϊν Λιτβίνωφ σε μια από τις πολλές συνδιασκέψεις αφοπλισμού στη Γενεύη κήρυττε το σύνθημα του παγκόσμιου «πλήρους αφοπλισμού». Τίποτα δεν έχει αλλάξει σχετικά με αυτήν την υποκριτική μέθοδο μέχρι σήμερα, όπως είπε ο ίδιος ο Λιτβίνωφ τον περασμένο Ιούλιο όταν μίλησε και πάλι για τον «πλήρη αφοπλισμό» σαν την «μέγιστη εγγύηση για την ειρήνη». Αυτή είναι η μπολσεβίκικη προπαγάνδα.

Πώς είναι όμως η πραγματικότητα; Η δύναμη του Κόκκινου Στρατού κατά τη διάρκεια της ειρήνης αυξάνεται με τη μείωση της στρατεύσιμης ηλικίας στα 2 εκατομμύρια. Επιπλέον, υπάρχουν 9 έως 10 εκατομμύρια εκπαιδευμένες εφεδρείες. Σε περίπτωση πολέμου, μπορούν να κινητοποιηθούν 11 εκατομμύρια, και στο άμεσο μέλλον ακόμη και 14 εκατομμύρια.

Αμέσως με την έναρξη του πολέμου, ο Κόκκινος Στρατός μπορεί να αναπτύξει 160 έως 180 μεραρχίες πεζικού και 25 μεραρχίες ιππικού. Ο κόκκινος στρατάρχης Τουχατσέφσκι πρόσφατα υπολόγιζε την αύξηση των αρμάτων μάχης στο 2.475%.

Η δύναμη της Κόκκινης Πολεμικής Αεροπορίας είναι 6.000 αεροσκάφη. Τα αεροσκάφη της πρώτης γραμμής διαιρούνται σε 3.100 βαριά και ελαφριά βομβαρδιστικά και αναγνωριστικά αεροπλάνα και 1.500 καταδιωκτικά. Τα βομβαρδιστικά αεροπλάνα κατέχουν μέχρι στιγμής την πρώτη θέση και αποδεικνύουν τον επιθετικό χαρακτήρα του κόκκινου εναέριου στόλου. Τα βομβαρδιστικά υποτίθεται ότι θα πραγματοποιήσουν την πρώτη αιφνιδιαστική επιδρομή σε έναν πόλεμο και θα χτυπήσουν τον εχθρό πριν αυτός προλάβει να αμυνθεί. Σύμφωνα με τους σοβιετικούς στρατηγούς, ο επόμενος πόλεμος θα διεξαχθεί χωρίς προηγούμενη κήρυξη πολέμου. Το γεγονός ότι οι Σοβιετικοί έχουν ήδη τον μεγαλύτερο στόλο υποβρυχίων στον κόσμο δεν πρέπει επίσης να είναι ευρέως γνωστό. Ανάλογη με τον επιθετικό χαρακτήρα του Κόκκινου Στρατού είναι και η επιθετική στρατηγική των ηγετών του. Ο Τουχατσέφσκι μιλά για το «αυτονόητο δικαίωμα» όπως η νικηφόρα επανάσταση των Μπολσεβίκων να εξαπλωθεί σε όλο τον κόσμο. «Θα αγωνιστεί», λέει ο Τουχατσέφσκι, «με μία ενστικτώδη δύναμη να κυριεύσει ολόκληρο τον κόσμο ασκώντας άμεση πίεση σε όλες τις γειτονικές χώρες. Το πιο σημαντικό της όργανο θα είναι φυσικά η στρατιωτική της δύναμη.»

Και τώρα το πιο απίστευτο: Παρά αυτόν τον προφανή ιμπεριαλιστικό εξοπλισμό, η μπολσεβίκικη προπαγάνδα ακόμη και σήμερα ισχυρίζεται ότι η Μόσχα ακολουθεί «πολιτική ειρήνης». «Η ΕΣΣΔ, η οποία δεν έχει διαθέσεις επεκτάσεως, βρίσκεται πάντα στην πρώτη γραμμή όταν πρόκειται για τη διατήρηση της ειρήνης», άρα ο κ. Λιτβίνωφ λέει ψέματα στον κόσμο. Και ο Γάλλος ηγέτης των κομμουνιστών Τορέζ γράφει στην «Ουμανιτέ» (Humanité): Αποδείξαμε ότι η υπόθεση της ειρήνης είναι αναπόσπαστη από την υπόθεση της Σοβιετικής Ένωσης.» Σε έντονη αντίθεση με αυτή την ψεύτικη προπαγάνδα βρίσκεται η επιθετική πολιτική των στρατιωτικών συμφωνιών, οι οποίες συνήφθησαν με το πρόσχημα της «συλλογικής ασφάλειας» στις 2 Μαΐου 1935 μεταξύ Μόσχας και Παρισιού και στις 16 Μαΐου 1935 μεταξύ Μόσχας και Πράγας.

Ο Ζακ Ντοριό, δήμαρχος του Σαιν-Ντενί, πρώην κομμουνιστής και σήμερα ηγέτης του «Γαλλικού Λαϊκού Κόμματος», χαρακτήρισε πρόσφατα τον πραγματικό σκοπό του γαλλο-μπολσεβικικού στρατιωτικού συμφώνου με τα εξής λόγια: «Και όταν το κατορθώσουν, όταν γίνει ο Κασέν πρόεδρος της Δημοκρατίας, ο Τορέζ πρωθυπουργός και ο Περί υπουργός των εξωτερικών, τότε θα ξεκινήσουν τον πόλεμο κατά της Γερμανίας με εντολή της Μόσχας, ώστε η Σοβιετική Ένωση να ανακουφιστεί στα δυτικά της σύνορα...»

Δεν διαφέρει από το στρατιωτικό σύμφωνο μεταξύ Μόσχας και Πράγας.

Ένας αεροπόρος των Σοβιέτ και μέλος του κομμουνιστικού κόμματος στις 15 Δεκεμβρίου 1935 έδωσε σε εκπρόσωπο της γαλλικής εφημερίδας «Γκρενγκουάρ» (Gringoire) την εξής πληροφορία: Η δημιουργία αεροπορικών βάσεων εμπρός και όπισθεν της Πράγας θα ήταν ιδανική για εμάς. Από εκεί θα μπορούσαμε να μειώσουμε τον χρόνο πτήσης στο μισό και να χρειαζόμασταν μόνο τα μισά καύσιμα, κάτι που θα μας επέτρεπε να μεταφέρουμε τρεις τόνους επιπλέον εκρηκτικών μαζί μας.» Εν τω μεταξύ, αυτά τα αεροδρόμια των Κόκκινων έχουν δημιουργηθεί σε μεγάλους αριθμούς στο έδαφος της Τσεχοσλοβακίας. Πρόσφατα έχουν αυξηθεί σε 36. Η καθημερινή εφημερίδα «Σλοβένσκι Ντένικ» (Slovensky Dennik) που εκδίδεται στο Πρέσμπουργκ (Μπρατισλάβα), όργανο του Τσέχου πρωθυπουργού, αποκαλύπτει τον σκοπό αυτών των κόκκινων βάσεων των αεροσκαφών με εκπληκτική ειλικρίνεια: «Αν τα αεροδρόμια είναι απαραίτητα για την άμυνα του κράτους, τότε σίγουρα δεν θα βόσκουν πάνω σ' αυτά χήνες. Θα χρησιμοποιηθούν και από κάθε φίλο μας που θα μας βοηθήσει στην άμυνά μας.» Με άλλα λόγια δηλαδή, από τα 36 αεροδρόμια πρόκειται να απογειωθούν τα βομβαρδιστικά αεροπλάνα των μπολσεβίκων για την επίθεσή τους κατά της Ευρώπης. Το πόσο απειλητικός είναι αυτός ο κίνδυνος φαίνεται από το γεγονός ότι τα σπουδαιότερα στρατηγικά σημεία της Κεντρικής Ευρώπης είναι προσιτά και μπορούν να καταστραφούν από τα βομβαρδιστικά των κόκκινων πολεμικών μοιρών σε λιγότερο από μία ώρα. Από τις αεροπορικές βάσεις του Κόκκινου Στρατού στην Τσεχοσλοβακία, για παράδειγμα, μπορείτε να φτάσετε: στη Δρέσδη σε 20 λεπτά, στο Κέμνιτς σε 11 λεπτά, στη βιομηχανική περιοχή της Σιλεσίας σε 9 λεπτά, στο Βερολίνο σε 42 λεπτά, στη Βιέννη σε 9, στα εργοστάσια όπλων στο Στάιρ σε 17 και στη βιομηχανική περιοχή της Στυρίας σε 27 λεπτά, η Βουδαπέστη μπορεί να γίνει ερείπια μόλις 6 λεπτά μετά την απογείωση. Αυτό είναι το αληθινό πρόσωπο της μπολσεβίκικης «ειρηνευτικής πολιτικής».

Όταν έδωσα ακριβείς πληροφορίες από αυτό το βήμα πριν από ένα χρόνο για το πόσοι κληρικοί είχαν φονευθεί στη Ρωσία και επεσήμανα τον κίνδυνο να συμβεί ξανά κάτι παρόμοιο ανά πάσα στιγμή σε άλλες χώρες, ακόμη και οι εκκλησιαστικοί κύκλοι στο εξωτερικό αγνόησαν αυτή την προειδοποίηση και εξέφρασαν την αφελή άποψη, ότι ο μπολσεβικισμός έχει αλλάξει από τότε και ότι στο μέλλον θα αφήνει τα θρησκεύματα σε πλήρη ελευθερία. Στο μεταξύ, τα γεγονότα στην Ισπανία με δικαίωσαν πλήρως και με τραγικό τρόπο! «Σε όλες τις περιοχές στις οποίες η κυβέρνηση της Μαδρίτης κατέχει την εξουσία, δεν υπάρχουν πλέον ανοιχτές εκκλησίες», γράφει η εφημερίδα «Ντάριο ντε λα Μαρίνα» (Diario de la Marino). Και η ίδια η Καθολική Εκκλησία ανακοίνωσε επίσημα ότι περίπου 250 ιερείς έχουν δολοφονηθεί μόνο στη Βαρκελώνη και όλες οι εκκλησίες έχουν καταστραφεί. Αυτή είναι η ελευθερία των

θρησκευμάτων κάτω από την κυριαρχία του μπολσεβικισμού!

Για να φανούν στα μάτια των δυτικών δημοκρατιών σαν αθώοι, ακίνδυνοι και αστικοί, οι μπολσεβίκοι «διπλωμάτες», όσο δύσκολο κι αν ήταν, υιοθέτησαν την όψη και τους τρόπους εντίμων και πολιτισμένων ανθρώπων. Για εμάς, σαν γνώστες της τακτικής των μπολσεβίκων, είναι απλώς διασκεδαστικό όταν βλέπουμε, ότι τόσοι και τόσοι πολιτικοί της Δυτικής Ευρώπης που θεωρούνται έξυπνοι άνθρωποι, πιστεύουν ότι ο Μπολσεβικισμός έχει εγκαταλείψει το σχέδιο της παγκόσμιας επανάστασης επειδή οι διπλωματικοί του εκπρόσωποι εμφανίζονται με φράκα και λευκά κολλάρα. Η μάσκα όμως αυτή φαινόταν ανεπαρκής στους Εβραίους ηγεμόνες στη Σοβιετική Ένωση. Προκειμένου να αποδείξουν οριστικά τον άκακο και ακίνδυνο χαρακτήρα των προθέσεών τους, οι Μπολσεβίκοι αποφάσισαν να δώσουν στη Σοβιετική Ένωση ένα «Σύνταγμα». Σ’ αυτό διακηρύσσεται το «δικαίωμα στην εκπαίδευση» σε μια χώρα όπου το 40% του πληθυσμού αποτελείται από αναλφάβητους, σ’ αυτό γίνεται λόγος για «ελευθερία του λόγου και του Τύπου» σε μία χώρα όπου κάθε παρέκκλιση από τις αντιλήψεις των Εβραίων δικτατόρων τιμωρείται με θάνατο, όπως έχουμε δει και λίγο πριν κατά τη δίκη των Τροτσκιστών. Αυτό το καθεστώς τολμά να μιλάει για το «απαραβίαστο του ατόμου, της κατοικίας και της μυστικότητας των επιστολών», αν και καθημερινά μέσω της Τσέκα οδηγεί χιλιάδες δυστυχισμένους ανθρώπους σαν αγέλες ζώων στην εξορία ή τους εκτελεί.

Το «Λαϊκό Μέτωπο» που ιδρύθηκε από τους κομμουνιστές στη Γαλλία αγωνίζεται, σύμφωνα με τα λόγια του γενικού γραμματέα του κομμουνιστικού κόμματος Τορέζ, «για την υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών, τη διατήρηση και την επέκτασή τους». Στην Ισπανία το «Λαϊκό Μέτωπο» ανέβηκε στην εξουσία. Οι «δημοκρατικές ελευθερίες» εκεί συνίστανται στον υπερπλήρωση των φυλακών στη Μαδρίτη και τη Βαρκελώνη, στη σύλληψη και την εκτέλεση όλων των μη κομμουνιστών. Μόνο στη Μαδρίτη, πάνω από 7.000 άνθρωποι έχουν δολοφονηθεί με αυτόν τον τρόπο μέχρι στιγμής! Η φράση «ελευθερία και ανθρώπινα δικαιώματα» είναι μια από τις πιο δημοφιλείς στην προπαγάνδα του κομμουνισμού. Την συναντάμε ήδη στον επαναστατικό του ύμνο. Τα ακόλουθα αποσπάσματα από επιστολές από τη Σοβιετική Ένωση δείχνουν πώς είναι η ελευθερία και τα ανθρώπινα δικαιώματα στη Σοβιετική Ένωση:

«...Ύστερα μερικές εκατοντάδες από τους περιθωριοποιημένους στριμώχνονται σε άδεια, ψυχρά φορτηγά βαγόνια σαν να ήταν ζώα. Θα μεταφερθούν στη Λευκή θάλασσα και στη Σιβηρία... Και θα γίνει εκείνο ακριβώς που μας είπε ένας κορυφαίος κομμουνιστής: «Να ψοφήσετε!

Δεν μπορούμε να σας σκοτώνουμε όλους, αλλά θα ψοφήσετε μόνοι σας!» Επιστολή με ημερομηνία 10 Αυγούστου 1935.

«...Μου φαίνεται σαν να πλησιάζει ξανά η κρίση. Αλλά ελπίζουμε ότι δεν θα ξανάρθουν τα χρόνια του 1932/33, όταν είχαν πεθάνει σχεδόν τα 80% των εξόριστων μέσα σε ένα χρόνο.» Επιστολή της 7ης Ιουνίου 1936. Στις 16 Νοεμβρίου 1917, ο Λένιν υποσχέθηκε αυτονομία στους λαούς της πρώην τσαρικής αυτοκρατορίας στη «Διακήρυξη των Δικαιωμάτων των Εθνοτήτων». Τι συνέβη όμως στην πραγματικότητα με τους λαούς εκείνους; Ο Κόκκινος Στρατός κατέλαβε το Αζερμπαϊτζάν στις 27 Απριλίου 1920, την Ουκρανία τον Νοέμβριο του ίδιου έτους, την Αρμενία στις 3 Δεκεμβρίου και τη νεαρή Δημοκρατία της Γεωργίας στις 15 Φεβρουαρίου 1921, μολονότι η Μόσχα είχε ρητά αναγνωρίσει την ακεραιότητά της με συνθήκη τον προηγούμενο χρόνο. Στην Ιγγρία ο φινλανδικός πληθυσμός εξοντώνεται συστηματικά. Από το 1929 έως το 1931 εξορίστηκαν 18.000 Φιλανδοί στη Σιβηρία και 9.000 την άνοιξη του 1935 και πριν από δύο μήνες η Σοβιετική Ένωση αποφάσισε να εκδιώξει άλλους 28.000 από την πατρίδα τους. Την άνοιξη του τρέχοντος έτους, πάνω από 18.000 αγρότες γερμανικής καταγωγής «εκτοπίστηκαν» από την πολωνοσοβιετική συνοριακή περιοχή. Στοιβαγμένοι 80 έως 90 άτομα σε ένα φορτηγό με βοοειδή, στάλθηκαν στη Σιβηρία.

Πέρυσι 4.000 από την Καρελίγια εξορίστηκαν στην Κεντρική Ασία και 3.000 στα Ουράλια, όπου πάνω από το 50% χάθηκαν ως αποτέλεσμα των απάνθρωπων συνθηκών διαβίωσης και εργασίας.

Τον Αύγουστο του 1927, η κομμουνιστική προπαγάνδα κάλεσε σε συναγερμό τον μισό κόσμο με συγκεντρώσεις ενάντια στην εκτέλεση των δύο αναρχικών Σάκο και Βαντσέτι. Σε εκατομμύρια φυλλάδια και εφημερίδες ο κομμουνισμός έκανε θόρυβο στις «καπιταλιστικές» χώρες για την κατάργηση της θανατικής ποινής. Και στη Σοβιετική Ένωση; Μόνο στην §58 του Ποινικού Κώδικα υπάρχουν 14 διαφορετικά αδικήματα που τιμωρούνται με θάνατο! Με τον νόμο της 7ης Απριλίου 1935 καθιερώθηκε μάλιστα η θανατική ποινή ακόμη και για τα παιδιά!

Πεινασμένα παιδιά σε ένα σωφρονιστικό ίδρυμα μας έλεγαν κάποτε πόσο καλύτερα ήταν η διατροφή τους παλιότερα. Αυτό ήταν αρκετό για να θεωρηθούν ότι διέπραξαν έγκλημα υπό την έννοια της §58. Δέκα από αυτά τα παιδιά τυφεκίστηκαν από την GPU παρουσία των άλλων τροφίμων εκείνου του σωφρονιστηρίου. Σε ένα άρθρο εφημερίδας, ο Ανώτατος Σοβιετικός Εισαγγελέας Βισίνσκι (Wischinsky) πανηγύριζε «με βαθιά ικανοποίηση και αγαλλίαση», όπως έλεγε, για την πρώτη επέτειο της ιστορικής εκείνης ημέρας που τέθηκε σε ισχύ αυτός ο νόμος της παιδοκτονίας! Όλα αυτά είναι γεγονότα που βασίζονται αποκλειστικά

σε τεκμηριωμένο και αποδεδειγμένο υλικό, προερχόμενα στις περισσότερες περιπτώσεις από σοβιετικές πηγές.

Όταν πέρυσι στο συνέδριο του κόμματος στη Νυρεμβέργη προειδοποίησα και μίλησα για τις συνέπειες που πιθανότατα να επέλθουν από το 7ο συνέδριο της Κομιντέρν στη Μόσχα από την 25η Ιουλίου μέχρι την 21η Αυγούστου του 1935, ο κόσμος απάντησε με σιωπή και έλλειψη κατανόησης. Οι μικρόνοοι μικροαστοί νόμιζαν ότι οι προφητείες μας ήταν υπερβολικές και πίστευαν ότι μπορούσαν να τις αγνοήσουν.

Ας μου επιτραπεί λοιπόν να επαναλάβω εν συντομία μερικές από τις προτάσεις και τα σχέδια που καταστρώθηκαν σε αυτό το συνέδριο της Κομιντέρν και να τις αντιπαραβάλω με τις συνέπειες που συνέβησαν στο μεταξύ στις διάφορες χώρες. Ο Ντιμιτρόφ, ο εντεταλμένος της σοβιετικής δικτατορίας για την παγκόσμια επανάσταση, δήλωσε κατά λέξη: «Με τον Στάλιν επικεφαλής, ο πολιτικός μας στρατός των εκατομμυρίων, μπορεί και πρέπει να ξεπεράσει όλα τα εμπόδια με τόλμη και όλες τις δυσκολίες, να καταστρέψει το φρούριο του καπιταλισμού και να πετύχει τη νίκη του σοσιαλισμού σε όλο τον κόσμο!» Συνέχισε λέγοντας: «Το προλεταριάτο είναι ο πραγματικός κύριος του κόσμου, ο κυρίαρχος του αύριο. Και πρέπει να αποκατασταθεί στα ιστορικά του δικαιώματα και να πάρει στα χέρια του τα ηνία της εξουσίας σε κάθε χώρα, σε ολόκληρο τον κόσμο...».

«Οι προσπάθειες (...) να γυρίσουν τον τροχό της ιστορίας προς τα πίσω είναι μάταιες. Όχι, αυτός ο τροχός γυρίζει και θα συνεχίσει να γυρίζει, προς την κατεύθυνση της παγκόσμιας ένωσης των σοβιετικών σοσιαλιστικών δημοκρατιών, μέχρι την τελική νίκη του σοσιαλισμού σε ολόκληρο τον κόσμο.» Αυτό ήταν το πρόγραμμα που πρότεινε αυτός ο Βούλγαρος τρομοκράτης για να φέρει επαναστατική αλλαγή στον κόσμο. Ας μιλήσουν τα γεγονότα μόνα τους για τον τρόπο της εφαρμογής του.

Από αυτό το συνέδριο μέχρι σήμερα πάνω από εκατό κομμουνιστικές εξεγέρσεις έχουν πραγματοποιηθεί σε διάφορες χώρες σε όλο τον κόσμο, συμπεριλαμβανομένων των εξεγέρσεων στη Βρέστη και στην Τουλόν με πολλούς θανάτους τον Αύγουστο του 1935, στις 18 Απριλίου 1936 στην Λεμβέργη (Λβιβ) με 10 νεκρούς και στις 10 Μαΐου 1936 στη Θεσσαλονίκη με περισσότερους από 100 νεκρούς. Τρεις ένοπλες εξεγέρσεις, καλά προετοιμασμένες εκ των προτέρων, συγκλόνισαν ολόκληρες χώρες για εβδομάδες: τον Νοέμβριο του 1935 στο Περναμπούκο, τον Ιανουάριο του 1936 στο Μπουένος Άιρες, τον Μάρτιο του 1936 στην Ισπανία. Έξι απόπειρες εξέγερσης ματαιώθηκαν εγκαίρως, συμπεριλαμβανομένων εκείνων του Δεκεμβρίου 1935 στην Ουρουγουάη, του Φεβρουαρίου 1936 στην Παραγουάη και του ίδιου μήνα στη Χιλή.

Πραγματοποιήθηκαν 62 μεγάλες εμπρηστικές επιθέσεις, συμπεριλαμβανομένης αυτής του Λαντσάου στην Κίνα, που σκότωσε 1.000 ανθρώπους. Πραγματοποιήθηκαν 54 ένοπλες επιδρομές και έχουν ανακαλυφθεί 78 μυστικές αποθήκες εκρηκτικών υλών. Συνολικά, αυτά τα εγκλήματα των Μπολσεβίκων σκότωσαν 3.041 ανθρώπους.

Από την πληθώρα αυτών των εγκλημάτων ας αναφέρουμε μερικά παραδείγματα: τη συνέλευση της 30ης Ιουλίου 1935 του Διεθνούς Κομμουνιστικού Συνεδρίου στη Μόσχα εμφανίστηκε σαν αντιπρόσωπος των Κομμουνιστών στην Ελλάδα ο σύντροφος Τζώρτζος και ανέπτυξε ένα σχέδιο δράσης για το μέλλον, σχεδόν ακριβώς με την επέτειο της εμφάνισής του στη Μόσχα, στις 5 Αυγούστου 1936, η Ελλάδα συγκλονίστηκε από μία γενική απεργία, η οποία μετατράπηκε αμέσως σε ένοπλη εξέγερση. Μόνο με την δραστήρια παρέμβαση του στρατηγού Μεταξά μπόρεσε να γίνει δυνατόν να σωθεί η Ελλάδα από το μπολσεβικικό χάος και να ματαιωθεί το σχέδιο των συντρόφων Ντιμιτρόφ και Τζώρτζου.

Σχετικά με την πρόκληση επαναστάσεων στις αποικίες, ο Ντιμιτρόφ είπε τα εξής: Σήμερα οι λαοί των αποικιακών και ημι-αποικιακών χωρών δεν θεωρούν πλέον την υπόθεση της απελευθέρωσής τους σαν κάτι το αδύνατο. Αντίθετα, στρέφονται όλο και περισσότερο στον αποφασιστικό αγώνα ενάντια στους ιμπεριαλιστές καταπιεστές τους».

Σε λιγότερο από έξι μήνες αργότερα ξέσπασε στη Συρία μια επικίνδυνη εξέγερση, που κόστισε βαριές αιματηρές θυσίες. Η ανανεωμένη φιλία με τη Γαλλία σε καμία περίπτωση δεν εμπόδισε τη Μόσχα να πραγματοποιήσει το προμελετημένο επαναστατικό της σχέδιο με τον εντολοδόχο της συμμάχου της. Λίγους μήνες αργότερα ξέσπασαν ταραχές στην Παλαιστίνη, κατά τις οποίες η αγγλική αστυνομία κατέσχεσε μαζικά κομμουνιστικά φυλλάδια κα ανακάλυψε και διέλυσε μυστικές συναντήσεις κομμουνιστών πρακτόρων. Ο Βραζιλιάνος εκπρόσωπος Μάρκουες δήλωσε τον Ιούλιο του 1935 στο 7ο Διεθνές Συνέδριο: «Η χώρα σπεύδει στην αποφασιστική μάχη για την ανατροπή της κυβέρνησης... για την εγκαθίδρυση μιας εθνικής επαναστατικής κυβέρνησης.»

Ένα τρίμηνο αργότερα ξέσπασε στο Νατάλ και το Ρεσίφε μια κομμουνιστική εξέγερση με 150 νεκρούς και 400 τραυματίες. Ο Λουίς Κάρλος Πρέστες, ο Εβραίος Έβερτ και Σοβιετικός Ρώσος «απεσταλμένος» στο Μοντεβιδέο, ο Εβραίος πρώην δερματέμπορος Μίνκιν, αποκαλύφθηκαν σαν πράκτορες της «Αλλιάνς».

Και τώρα στη Γαλλία. Ο Ντιμιτρόφ είπε: «Το Γαλλικό Κομμουνιστικό

Κόμμα δίνει ένα παράδειγμα σε όλα τα παραρτήματα της Κομμουνιστικής Διεθνούς για το πώς να εφαρμόσουν την τακτική του ενιαίου μετώπου», και ο ηγέτης του Κομμουνιστικού Κόμματος της Γαλλίας, ο Τορέζ πρόσθεσε: «Η επανάσταση δεν έρχεται από μόνη της, πρέπει να οργανωθεί. Είμαστε αποφασισμένοι να ακολουθήσουμε τον δρόμο των Ρώσων Μπολσεβίκων. Είμαστε... υπέρ της σοβιετικής εξουσίας».

Το κομμουνιστικό κόμμα της Γαλλίας αποδείχθηκε αντάξιο των επαίνων που έδωσε ο Ντιμιτρόφ. Τα μέλη του αυξήθηκαν από 87.000 τον Ιανουάριο σε 100.000 τον Μάρτιο, 187.000 τον Ιούνιο και πάνω από 229.000 τον Αύγουστο του 1936. Ταυτόχρονα τετραπλασιάστηκε ο αριθμός των στρατιωτικού χαρακτήρα οργανώσεων της νεολαίας. Ο αριθμός των υπέρ του κομμουνιστικού κόμματος ψήφων αυξήθηκε από 790.000 σε 1.500.000, το ένα τρίτο εξ αυτών προέρχεται από το Παρίσι και τα προάστιά του και ο αριθμός των βουλευτών ανήλθε από 10 σε 73. Η κυκλοφορία του κομμουνιστικού οργάνου «Ουμανιτέ» αυξήθηκε από 154.000 το 1933 σε 790.000 το 1936. Μόνο στις βουλευτικές εκλογές του έτους, το Κέντρο Κομμουνιστικής Προπαγάνδας μοίρασε 27 εκατομμύρια φυλλάδια. Μετά την ένταξή τους στο Κομμουνιστικό Λαϊκό Μέτωπο, τα συνδικάτα αύξησαν τα μέλη τους από 800.000 τον Μάιο του τρέχοντος έτους σε 4.300.000 τον Αύγουστο. Το δρόμο που ακολουθεί το Ισπανικό Λαϊκό Μέτωπο ακολουθεί και η Γαλλία. Ο «Δούρειος ίππος» του Ντιμιτρόφ στέκεται στα τείχη του Παρισιού.

Τίποτα όμως δεν μας δίνει σαφέστερο και διδακτικότερο παράδειγμα, τίποτα δεν θα μπορούσε να πείσει πιο βαθιά για τη σοβαρότητα των αποφάσεων του 7ου διεθνούς κομμουνιστικού συνεδρίου από τα αιματηρά και συγκλονιστικά γεγονότα στην Ισπανία. Γιατί αυτά αντιπροσωπεύουν την κατά γράμμα εφαρμογή των συνθημάτων και οδηγιών που δόθηκαν από αυτό το συνέδριο. Αποτελούν ουσιαστικά την υλοποίηση του συνθήματος για το «Λαϊκό Μέτωπο», το οποίο έφτασε στο πρώτο του στάδιο στη Γαλλία αλλά στην κορύφωσή του στην Ισπανία. Ο Ντιμιτρόφ είχε εκδώσει το σύνθημα κάτω από μια κυβέρνηση λαϊκού μετώπου «να χρησιμοποιηθεί η άσκηση εξουσίας μιας τέτοιας κυβέρνησης για την επαναστατική προετοιμασία των μαζών», και «να εξοπλιστούν όλοι για την σοσιαλιστική επανάσταση», γιατί «την σωτηρία θα την φέρει μόνο η σοβιετική εξουσία!».

Ο Ισπανός απεσταλμένος στο συνέδριο Βεντούρα ανακοίνωσε το ακριβές πρόγραμμα ως εξής: «Το προλεταριάτο της Ισπανίας και το κόμμα μας... θα κατατροπώσουν ξανά και οριστικά τον φασισμό και την εξουσία των αστών-γαιοκτημόνων και θα επιφέρουν τον θρίαμβο της επανάστασης των εργατών και των αγροτών... κάτω από το λάβαρο του Λένιν και του

Στάλιν βαδίζουμε προς τη νίκη με ψηλά το κεφάλι».

Ακόμη και πριν από τη δολοφονία του αρχηγού των μοναρχικών Κάλβο Σοτέλο στις 13 Ιουλίου, 269 ανθρώπινες ζωές έπεσαν θύματα της κόκκινης πανώλης στην Ισπανία. Ο Γάλλος δημοσιογράφος Αρμενζόν αναφέρει, για παράδειγμα, τα εξής:
«Στη Μούρθια, το πλήθος επιτέθηκε σε δύο νεαρούς άνδρες που φέρεται να ήταν φασίστες. Τους κακοποίησαν στο δρόμο και τελικά μια γυναίκα άρπαξε το τσεκούρι ενός χασάπη και τους αποκεφάλισε και τους δύο. Αυτή η άγρια πράξη έλαβε χώρα στις 16 Μαρτίου. Οι δύο άνδρες ονομάζονταν Πέδρο Κουτίγιας και Αντόνιο Μαρτίνεθ.»

Ο διεθνής Τύπος αναγκάστηκε τελικά να αναφέρει τις απάνθρωπες θηριωδίες που διέπραξαν οι Ισπανοί μαρξιστές κατόπιν εντολής των ξένων ηγετών τους. Είναι αδύνατο να δοθούν αριθμοί που να προσεγγίζουν έστω και κατά προσέγγιση την πραγματικότητα. Στις 19 Αυγούστου έγιναν γνωστές από επίσημη πηγή οι ακόλουθες πληροφορίες: Στην πόλη της Μαδρίτης και στα προάστιά της μέχρι την ημέρα εκείνη είχαν δολοφονηθεί από τους Κόκκινους 6.000 άνθρωποι, εκ των οποίων οι 1.400 στο περίφημο πάρκο Κάζα ντελ Κάμπο. Εκείνη την εποχή υπήρχαν 3.000 κρατούμενοι στη μεγαλύτερη φυλακή της Μαδρίτης, την «Καρσέλ Μοντέλο», στις φυλακές Σαν Αντόνιο 1.146 και 6.000 συνολικά στη Μαδρίτη. Μια έκθεση που έλαβα από έναν αυτόπτη μάρτυρα που μπόρεσε να δει το πάρκο Κάζα ντελ Κάμπο από το διαμέρισμά του δίνει εντελώς διαφορετικά στοιχεία. Μέχρι τις 30 Αυγούστου, αναφέρει ο αυτόπτης μάρτυρας, ο ίδιος είχε δει περίπου 6.000 τυφεκισμούς. Αναφέρει ότι σε άλλα σημεία της πόλης, στους δρόμους και στα διαμερίσματα, δολοφονήθηκαν άλλοι 20.000. (Έκθεση του Γερμανού Χάινριχ.)

Και άλλοι επίσης αυτόπτες μάρτυρες, που μερικοί από αυτούς αναγκάστηκαν να βλέπουν μέσα στις φυλακές τις ομαδικές μπολσεβικικές ανθρωποσφαγές, αναφέρουν για εκατοντάδες φόνους κάθε μέρα. Ένας νεαρός ξένος είδε το πώς δολοφονήθηκαν τη νύχτα της 21ης Αυγούστου στην «Καρσέλ Μοντέλο» περίπου 200 σωφρονιστικοί υπάλληλοι και πώς την επόμενη μέρα τυφεκίστηκαν στην αυλή των φυλακών 250 μέλη των φασιστικών οργανώσεων. Στις 15 Αυγούστου είδε ότι έφτασε στη Μαδρίτη από την Αλμέρια μια ομάδα 250 κρατουμένων και παραδόθηκε από την αστυνομία στην κόκκινη πολιτοφυλακή. Αυτή έβαλε 240 στον τοίχο και τους τουφέκισε μέσα στο σιδηροδρομικό σταθμό. Μόνο τους υπόλοιπους 10 τους συνόδευσε στη φυλακή για να εκτελέσει τη διαταγή που της είχε «ανατεθεί». Λίγο αργότερα δολοφονήθηκαν οι αρχηγοί των φασιστών Ρουίζ ντε Άλντα, Φερνάντο Πρίμο ντε Ριβέρα, Κουέστα και Βάλντες.

Όλος ο γερμανικός λαός θρηνεί για την απώλεια επτά εθνοσυντρόφων, που φονεύθηκαν με τον πιο φρικτό τρόπο και έπεσαν θύματα του συρφετού των κόκκινων δολοφόνων. Ταξιδεύοντας στο Αμβούργο για να συμμετέχουν στο συνέδριο αναψυχής των εργαζομένων οι τέσσερεις εθνοσύντροφοι και σύντροφοι του κόμματος Γκύτιε, Ντατό, Χοφμάιστερ, Τράιτς, δολοφονήθηκαν από μια ομάδα Μπολσεβίκων. Δύο απ' αυτούς οδηγήθηκαν πίσω από ένα εργοστάσιο μετά από πολύωρη «ανάκριση» και οι άλλοι δύο τοποθετήθηκαν σε έναν τοίχο λίγο πιο μακριά και πυροβολήθηκαν. Όπως διαπιστώθηκε αργότερα, οι εγκληματίες έκαναν την αιματηρή δουλειά τους με κυνηγετικό όπλο! Ο Χοφμάιστερ και ο Τράιτς ήταν τόσο παραμορφωμένοι που ήταν δύσκολο να τους αναγνωρίσουμε από το σχήμα των προσώπων τους. Πολλοί άλλοι Γερμανοί εθνοσύντροφοι τραυματίστηκαν ή υπέστησαν ζημιές οι περιουσίες τους. Ο σύντροφος του κόμματος Χανς Χάνερ δολοφονήθηκε τη στιγμή που μετέβαινε στην υπηρεσία του «Ερυθρού Σταυρού». Το σπίτι του λεηλατήθηκε και η γυναίκα του έμεινε πάμπτωχη.

Οι φρικαλεότητες που διέπραξαν οι Κόκκινοι είναι αναρίθμητες όχι μόνο στη Μαδρίτη αλλά σε ολόκληρη τη χώρα. Στο Λόρα ντελ Ρίο δολοφονήθηκαν 187 άτομα, στη Κωνσταντίνα 250 (Εφημερίδα «Ντιάριο ντε Νοτίσιας», Λισαβόνα).

Στην Καρθαγένη, 600 αξιωματικοί και οπλίτες με πέτρες στο λαιμό τους πετάχθηκαν στη θάλασσα. (Εφημερίδα «Γκερμάνια»). Στο μοναστήρι της Μπαένα οι κομμουνιστές κατάσφαξαν 180 άτομα με τσεκούρια και ξυράφια μεταξύ των οποίων και τον ιερέα της Σάντα Μαρία Μαγιόρ και πολλές γυναίκες και παιδιά. Είχαν ανοίξει τις κοιλιές των γυναικών (εφημερίδα «Σέκουλο»). Δύο αγρότες από τη Μάλαγα διηγούνται τη δολοφονία περισσότερων από 400 ανθρώπους που ρίχτηκαν σε πηγάδια με βάρη δεμένα στα πόδια τους, άλλοι δέθηκαν στις ουρές αλόγων και σύρθηκαν στους δρόμους της πόλης («Σέκουλο»). Ο Ιταλός προξενικός πράκτορας Σολαβεράνι αναφέρει ότι μια 16χρονη ήταν η πρώτη που πυροβόλησε έναν κρατούμενο (εφημερίδα «Το Μέτωπο», Ζυρίχη). Στο Ροζάλ ντε λα Φροντέρα οι κομμουνιστές έκλεισαν 40 ανθρώπους μέσα στην εκκλησία και τους έκαψαν ζωντανούς. («Εφημερίδα της Γενεύης»). Στην Ρούντα δολοφονήθηκαν 400 κάτοικοι, από τους οποίους 200 περίπου ρίχτηκαν στον ποταμό Τάγο («Τάιμς»). Στο Σαν Σεμπαστιάν τυφεκίστηκαν 51 όμηροι στις 14 Αυγούστου («Ίβνιγκ Στάνταρτ»). Στο Αλμεντραλάγκο τα στρατεύματα του στρατηγού Φράνκο βρήκαν τα σώματα των κρατουμένων σταυρωμένα ανάποδα στους τοίχους της φυλακής. 80 από αυτούς τους δύστυχους είχαν καεί ζωντανοί («Σέκουλο»). Στην Καρθαγένη, έδεσαν 50 πολιτοφύλακες ανά δύο, τον ένα από τον λαιμό του άλλου, τους κρέμασαν σιδερένιες ράβδους και τους έριξαν στη θάλασσα από το πλοίο των Κόκκινων «Σιλ», που χρησι-

μευε σαν φυλακή («Νταίηλυ Μέηλ»). Ο ειδικός απεσταλμένος της «Ζουρνάλ» του Παρισιού, Εμίλ Κοντρουαγιέ, αναφέρει από το Ελ Τραχάλ ότι οι Κόκκινοι κλείδωσαν 30 άνδρες γυναίκες και παιδιά στη φυλακή, έριξαν πετρέλαιο από ένα παράθυρο και στη συνέχεια πέταξαν αναμμένα σπίρτα σε αυτό («Νταίηλυ Μέηλ»). Οι περιγραφές που λαμβάνουμε συνεχώς για τις δολοφονίες ιερέων και ατίμωσης καλογριών, είναι απίστευτες. Μερικά παραδείγματα: Ο Αρχιεπίσκοπος της Ταραγόνα και ο επίσκοπος της Λερίδα δολοφονήθηκαν («Εφημερίδα της Γενεύης»). Ο Αμερικανός Χένρυ Χάρις αναφέρει ότι ο ίδιος έγινε μάρτυρας της ομαδικής δολοφονίας 150 μοναχών του τάγματος μέσα στη φυλακή στη Βαρκελώνη («Ματέν»). Στο Πιεντραλβέζ ο ηγέτης των καθολικών εργατών Δον Ντιμάς Μανταριάγκα δολοφονήθηκε («Εφημερίδα της Γενεύης»). Στην Ταραγόνα τυφεκίστηκαν οκτώ ιερείς, ένας μοναχός ποδοπατήθηκε με τις μπότες και τελικά τυφεκίστηκε (έκθεση του Γερμανού Χάιν Χάουσμαν). Υπάρχουν επανειλημμένες αναφορές για αποκεφαλισμούς ιερέων και περιφορά των κεφαλιών τους στους δρόμους. Στη Βαλένθια, ομάδες καλογριών τυφεκίστηκαν και τα πτώματά τους αποτεφρώθηκαν δημόσια. Οι πάστορες του Αντρέρο, του Λας Κάζας και του Τορές εξοντώθηκαν με τον πιο φρικιαστικό τρόπο (εφημερίδα «Γκερμάνια»). Αυτός ο τραγικός κατάλογος μπορούσε να συνεχιστεί χωρίς τέλος. Συχνά στους φόνους εμπλέκονταν και παιδιά. Έτσι ο Ραφαήλ Οριόλ αναφέρει από τη Λα Χαμπάνα, ότι είδε στη Βαρκελώνη να υπάρχουν μεταξύ των δολοφόνων και πολλές ομάδες παιδιών κάτω των 15 ετών («Ντάριο ντε λα Μαρίνα»).

Οι αναντικατάστατες καλλιτεχνικές αξίες καταστράφηκαν, η πνευματική ελίτ της χώρας εκμηδενίστηκε. Ο κάτοχος του βραβείου Νόμπελ Μπεναβέντε και ο γνωστός θεατρικός συγγραφέας Άλβαρεζ Κουϊντέρο όπως και ο καλλιτέχνης Ζουλουάγκα τυφεκίστηκαν («Νταίηλυ Μέηλ»). Στη Βαρκελώνη, αναφέρει ο καθηγητής Ουώλτερ Β. Σ. Κουκ, ο καθεδρικός ναός Σάντα Άννα και όλες οι άλλες εκκλησίες εκτός από μία κάηκαν. Οι περίφημοι πίνακες του ιερού βήματος του Βερμέγιο από τον 15ο αιώνα καταστράφηκαν, η εκκλησία της Σάντα Μαρία ντελ Μαρ του 15ου αιώνα καταστράφηκε. Από τον ναό του Σαν Πέντρο ντε λας Πουέλος του 9ου αιώνα, μόνο οι τοίχοι έχουν παραμείνει όρθιοι. Τα περίφημα μοναστήρια της Βαρκελώνης και το μέγαρο της αρχιεπισκοπής έχουν καταστραφεί ολοσχερώς.

Αυτό είναι το αληθινό πρόσωπο του του μπολσεβίκικου αθεϊσμού, που τολμά να προσφέρει την προθυμία του να συνεργαστεί με τις εκκλησίες άλλων χωρών. Η εικόνα της αφαίρεσης των λειψάνων των καλογριών από τα φέρετρά τους στη Βαρκελώνη είναι σύμβολο της βεβήλωσης όλων των ιερών πραγμάτων από τον μπολσεβικισμό. Όταν ο Αντρές Νιν, ένας από τους βασικούς υποκινητές του λαού στην Ισπανία και πρώην

γραμματέας του μπολσεβίκου Τόμσκι, λέει: «Εμείς λύσαμε το εκκλησιαστικό πρόβλημα, γιατί δεν αφήσαμε όρθιο ούτε ένα ναό», αυτό είμαστε υποχρεωμένοι να διαπιστώσουμε ότι είναι ο αθεϊσμός προσωποποιημένος. Αυτό είναι το πραγματικό πρόσωπο του μπολσεβικισμού!

Και στην Ισπανία, όπως και στη Ρωσία του 1917 και σε όλες τις άλλες χώρες, οι υποκινητές που προκαλούν και κατευθύνουν τις μπολσεβίκικες εξεγέρσεις είναι οι απάτριδες και οι Εβραίοι. Εφόσον δεν είναι Εβραίοι έχουν χάσει εντελώς την αίσθηση της εθνικότητάς τους.

Ποιος, ιδεολογικά και πρακτικά, φταίει για όλα όσα συμβαίνουν στην Ισπανία; Όλα αυτά τα γεγονότα δεν αντιπροσωπεύουν τίποτα άλλο από την εφαρμογή των αποφάσεων που ελήφθησαν στη Μόσχα. Για την υλοποίησή τους στάλθηκαν από τη Μόσχα στην Ισπανία οι Εβραίοι μπολσεβίκοι Μπέλα Κουν ο «δολοφόνος της Ουγγαρίας», ο Νόιμαν που αυτοαποκαλείται Ενρίκε Φίσερ Νόιμαν, ο Κολζώφ Γκίνσμπουργκ μεταμφιεσμένος σε ανταποκριτή της «Πράβντα» της Μόσχας και τέλος ο διπλωμάτης των κόκκινων στην Κοινωνία των Εθνών ο Εβραίος Ρόζενμπεργκ. Είναι οι ηγέτες όλων των τρομοκρατών της σοβιετικής Ρωσίας, που ασκούν την αιματηρή τέχνη τους στην Ισπανία με πλαστά διαβατήρια, τα οποία, περιέργως, είναι ως επί το πλείστον γαλλικής προελεύσεως.

Τίποτα δεν είναι πιο ενδεικτικό για την ευθύνη της Μόσχας όσο η συστηματική και οργανωμένη προσπάθεια της διεύρυνσης και της επέκτασης του εμφυλίου πολέμου της Ισπανίας που προκλήθηκε από τον μπολσεβικισμό σε μια διεθνή σύρραξη. Ο Εβραίος Σβέρνικ, πρόεδρος των σοβιετικών ρωσικών συνδικάτων, παραδέχεται επίσης ανοιχτά την πρόθεση να παρέμβει λέγοντας: «Το Κεντρικό Κομιτάτο... καλεί όλους τους εργαζόμενους και τις λαϊκές μάζες της Σοβιετικής Ένωσης να παρέχουν υλική βοήθεια στους Ισπανούς αγωνιστές, που με το όπλο στο χέρι υπερασπίζονται τη δημοκρατία». («Ιζβέστια»). Η «Ιζβέστια» της Μόσχας γράφει ότι ο πρώτος γραμματέας του Κεντρικού Συμβουλίου των σοβιετικών ρωσικών συνδικαλιστικών ομοσπονδιών απέστειλε στους Ισπανούς Μπολσεβίκους ένα ποσό 12 εκατομμυρίων ρούβλια ή 36 εκατομμύρια φράγκα. Ο πρόεδρος της Ισπανικής Δημοκρατίας Αθάνα δήλωσε με ευγνωμοσύνη στον Εβραίο Μπολσεβίκο Κολζώφ-Γκίνσμπουργκ: «Διαβιβάστε στον σοβιετικό λαό ότι μας συγκινεί βαθύτατα η συμπάθεια και η έμπρακτος βοήθειά του. Ήταν πάντα ξεκάθαρο για μένα ότι η μεγάλη σοβιετική δημοκρατία δεν μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο από το να δείξει αλληλεγγύη στην ισπανική δημοκρατία» («Εφημερίδα του Χρηματιστηρίου»). Η Μόσχα προσπαθεί, μέσω των παραρτημάτων της Κομιντέρν που βρίσκονται στο εξωτερικό,

να επιτύχει την επέμβαση και ξένων κυβερνήσεων υπέρ των Κόκκινων στην Ισπανία. Ο γαλλικός δεξιός Τύπος καταγγέλλει συνεχώς τακτικές παραδόσεις γαλλικών αεροσκαφών και γαλλικού πολεμικού υλικού στη Μαδρίτη.

Απροκάλυπτα, η «Κόκκινη Βοήθεια» της Μόσχας μαζεύει χρήματα για τους Μπολσεβίκους της Ισπανίας σε όλες τις χώρες. Ο γενικός γραμματέας της γαλλικής συνδικαλιστικής οργάνωσης του Λαϊκού Μετώπου Ζουώ, ο πράκτορας Αντρέ Μαλρό και άλλοι αποτελούν τον σύνδεσμο μεταξύ των Γάλλων και των Ισπανών μαρξιστών. Ο πρωθυπουργός της Ισπανίας Ζιράλ ευχαρίστησε τον Κολζώφ-Γκίνσμπουργκ για την «λαμπρή πρωτοβουλία των οργανώσεων και ανθρώπων στη Γαλλία, οι οποίοι βοηθούν ενεργά την ισπανική κυβέρνηση στον αγώνα της», αναφέροντας ιδιαίτερα τον Ζουώ, τον Μαλρό και τον Εβραίο Ι. Β. Μπλόχ και κλείνει ευχαριστώντας ξανά τον «αδελφό Σοβιετικό λαό» («Πράβντα»). Πώς γίνεται η κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου στην Ισπανία να ευχαριστεί έναν Σοβιετικό Εβραίο για την υποστήριξη των Γάλλων κομμουνιστών; Αυτό αποδεικνύει ότι οι ηγέτες του Γαλλικού Κομμουνιστικού Κόμματος, όπως και αυτό της Ισπανίας, εδρεύουν στη Μόσχα. Έχει αποδειχθεί ότι οι ανήκουστες θηριωδίες στην Ισπανία προκλήθηκαν και διαπράχθηκαν από πράκτορες της Κομιντέρν. Έχει αποδειχθεί ότι η Σοβιετική Ρωσία παρέχει στους Ισπανούς μπολσεβίκους οικονομική, πολιτική και έμπρακτη βοήθεια. Έχει αποδειχθεί ότι τόσο από ιδεολογική όσο και από πρακτική άποψη το τελευταίο συνέδριο της Κομιντέρν στη Μόσχα είχε σκοπό να εισαγάγει τον μπολσεβικισμό στην Ισπανία και ότι η Μόσχα απλώς προσπαθεί τώρα να πραγματοποιήσει αυτό το σχέδιο. Η αμείωτη και μάλιστα ενισχυμένη βούληση της Μόσχας προκειμένου να προκαλέσει παγκόσμια επανάσταση καταδεικνύεται από το παράδειγμα της Ισπανίας. Όποιος δεν ανοίξει τα μάτια του εδώ, δεν πρέπει να παραπονιέται για τις συνέπειες.

Αυτός είναι ο μπολσεβικισμός στη θεωρία και την πράξη, μια σατανική επινόηση παγκόσμιας πανούκλας που πρέπει να εξαλειφθεί και που κάθε άνθρωπος που έχει συναίσθηση των ευθυνών του είναι υποχρεωμένος να βοηθήσει για να εξαλειφθεί. Δεν είναι ένα απλό σχήμα λόγου όταν εμείς οι Γερμανοί καλούμε τους λαούς του κόσμου να ενωθούν ενάντια σε αυτόν τον κίνδυνο, αν διαφορετικά δεν θέλουν να παρασυρθούν στη δίνη μιας τρομερής και ανυπολόγιστης καταστροφής.

Η Γερμανία έδωσε το σύνθημα για αυτόν τον παγκόσμιο αγώνα. Εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές, σαν οι πρώτοι που αναλάβαμε αυτή τη πάλη, πολεμήσαμε τον μπολσεβικισμό σε όλες τις μορφές και αποχρώσεις του σαν αντιπολίτευση για 14 χρόνια· αυτό το κάναμε κάτω από κυβερνήσεις οι οποίες, όντας τυπικά αστικές, δεν είχαν ιδέα για τη φύση και τις επιπ-

τώσεις του μπολσεβικισμού και γι’ αυτό κάθε φορά εμπόδιζαν το αποφασιστικό χτύπημα το οποίο ετοιμαζόμασταν να του επιφέρουμε. Σήμερα φαίνεται σχεδόν θαύμα το ότι καταφέραμε ωστόσο να κατατροπώσουμε τον μπολσεβικισμό. Ίσως να ήταν και ένα θαύμα της υπερκόσμιας και σοφής δύναμης που δρα πάνω από όλους μας, η οποία δεν θέλησε να επιτρέψει την εξάλειψη λαών και πολιτισμών ολόκληρων χιλιετηρίδων από την καταστρεπτική μανία του διεθνούς μπολσεβικικού εβραϊσμού.

Μπορέσαμε να νικήσουμε τον Μπολσεβικισμό γιατί αντιτάξαμε σε αυτόν ένα καλύτερο ιδεώδες και πιο ισχυρή πίστη, γιατί μέσα μας ξεσηκώθηκε η ιδέα του έθνους κατά του εβραϊσμού και του κατώτερου φυλετικού υπανθρωπισμού που συμμάχησε μαζί του, επειδή αντιπροσωπεύαμε μια κοσμοθεωρία που, σε αντίθεση με την μπολσεβίκικη, είναι καλή, είναι ευγενική και ιδεαλιστική, γιατί στον αγώνα μας είχαμε σαν αφετηρία τον ίδιο τον λαό και όχι, όπως τα αστικά κόμματα, την περιουσία και την μόρφωση, γιατί παντρέψαμε τη δύναμη των ιδεών μας με τη δύναμη της πίστης, την πολιτική ζέση και τον φλογερό ενθουσιασμό ενός πρόσφατα αφυπνισμένου έθνους, γιατί είχαμε έναν Αρχηγό που μας έδειξε το δρόμο από την πιο σκοτεινή ώρα της εθνικής μας ζωής προς το λαμπρό, καθαρό και αγνό φως ενός νέου μέλλοντος. Είναι η ιστορική η υπηρεσία του Αρχηγού, την οποία του αναγνωρίζει σήμερα ήδη όλος ο κόσμος, να θέσει ένα φραγμό στην επίθεση του μπολσεβικισμού στα σύνορα της Γερμανίας στα ανατολικά και έτσι με αυτή του την πράξη να γίνει ο πνευματικός πρωτοπόρος της Ευρώπης στην αναμέτρησή της με τις ανατρεπτικές δυνάμεις της καταστροφής και της αναρχίας. Ένας αληθινός ιππότης χωρίς φόβο και ψεγάδι, έχει πάρει τη σημαία της ανθρωπότητας και του πολιτισμού στα στιβαρά του χέρια και την έφερε με το κεφάλι του ψηλά ενάντια στην απειλή και την επίθεση της παγκόσμιας επανάστασης. Μας έχει διδάξει να περιφρονούμε τον φόβο και να αγαπάμε την τιμή, φέρνοντάς μας έτσι πίσω στα παλιά ιδανικά και τις αρετές του λαού μας.

Αυτό θα έπρεπε να αποτελεί ένα σύνθημα για ολόκληρο τον κόσμο. Έχει αποδειχθεί εδώ, με ένα παράδειγμα κάτω από αφάνταστα δυσμενείς συνθήκες, ότι μπορεί κανείς να νικήσει τον μπολσεβικισμό αν το θέλει, αν χρησιμοποιεί τα σωστά και κατάλληλα μέσα και αν είναι αποφασισμένος να αντισταθεί στην καταστροφή με όλη τη δύναμη και όλο το ανδρικό θάρρος. Ο γερμανικός λαός έχει γίνει έτσι πολύ πιο ευτυχισμένος. Και έτσι θα είναι για όλους τους λαούς στους οποίους η μοίρα δίνει την εύνοια να αναδεικνύουν άνδρες που τολμούν αυτή τη μάχη. Θα πέσουν τότε τα λέπια από τα μάτια τους· θα δουν καθαρά τον εβραϊσμό σε όλη του την έμφυτη και σατανική μοχθηρία του και τότε θα πειστούν ότι όταν τον αναγνωρίζουμε και τον αποκαλύπτουμε, δεν είναι

ούτε ευφυής ούτε επικίνδυνος.

Ο κόσμος μπορεί να πάρει ένα δίδαγμα από αυτό το γερμανικό παράδειγμα. Βέβαια, ο εθνικοσοσιαλισμός δεν είναι εμπόρευμα για εξαγωγή και οι μέθοδοί του δεν πρέπει να υποδεικνύονται, πόσο μάλλον να επιβάλλονται σε άλλους λαούς. Παρ' όλα αυτά όμως, μπορεί να έχει ένα διδακτικό αποτέλεσμα, παρ' όλα αυτά ο τρόπος των ενεργειών του μπορεί να παρακινήσει άλλους λαούς να κάνουν το ίδιο και έτσι να σωθούν από τις πιο σοβαρές κρίσεις. Μακάρι να το κάνουν πριν είναι πολύ αργά· γιατί ο κίνδυνος είναι επικείμενος παντού.

Εμείς όμως σαν Γερμανοί Εθνικοσοσιαλιστές είμαστε περήφανοι που έχουμε ήδη λύσει αυτό το πρόβλημα, που το έχουμε λύσει για τη Γερμανία, αλλά και για την Ευρώπη. Σαν Αρχηγός αυτού του γερμανικού αγώνα, ο Αδόλφος Χίτλερ έγινε συγχρόνως ο καλύτερος Ευρωπαίος. Έδειξε σε αυτή τη βασανισμένη ήπειρο έναν τρόπο για να ξεπεράσει την πιο απειλητική κρίση της και έτσι έδωσε στους λαούς της Ευρώπης την ευκαιρία να μάθουν από αυτήν την πράξη του και να λάβουν ανάλογες αποφάσεις. Γιατί ο κόκκινος εχθρός του πολιτισμού βρίσκεται σε όλες τις χώρες. Ο κόσμος κινδυνεύει παντού. Γι' αυτό δεν πρέπει να υπάρχει άλλος δισταγμός. Πρέπει να είμαστε έτοιμοι να τον αντιμετωπίσουμε την κρίσιμη ώρα. Η κόκκινη ανατολή μας απειλεί, αλλά ο Αρχηγός παρακολουθεί. Η Γερμανία, σαν προπύργιο του ευρωπαϊκού πολιτισμού, είναι έτοιμη και αποφασισμένη να αποκρούσει αυτόν τον κίνδυνο με κάθε μέσο από τα σύνορα της χώρας της.

Έχουμε κάψει την μπολσεβίκικη πανούκλα στη Γερμανία. Δεν έμεινε τίποτε πλέον από αυτήν σε εμάς. Ούτε όμως θα βρει την ευκαιρία να επανέλθει με κάποιο τρόπο και ανά πάσα στιγμή. Οι τελευταίες σπίθες αυτής της ύπουλης φωτιάς έχουν σβηστεί. Οι άλλοτε ηγέτες και εμπνευστές αυτής της πανούκλας στη Γερμανία είτε έχουν περάσει τα σύνορα είτε έχουν τεθεί υπό ασφαλή κράτηση, αλλά οι περισσότεροι από τους πρώην οπαδούς και υποστηρικτές της έχουν βρει εδώ και καιρό αποδοχή στη νέα, μεγάλη γερμανική εθνική κοινότητα. Όπου τυχόν αποτολμηθεί από τη Μόσχα η απόπειρα επανεκκίνησης του μπολσεβικισμού στη χώρα μας, αυτή η απόπειρα θα αντιμετωπιστεί αμέσως με μια σκληρότητα που θα καταπλήξει ακόμη και τη Μόσχα. Δεν υπάρχει κανείς και τίποτα που θα μπορούσε να μας εμποδίσει σε αυτό. Ο γερμανικός λαός αυτό θέλει και το απαιτεί από εμάς. Είναι ευτυχισμένος στη νέα του εσωτερική γαλήνη και σε καμία περίπτωση δεν έχει την διάθεση να επιτρέψει να διαταραχθεί από κανέναν και με οποιονδήποτε τρόπο. Το κόμμα, σαν φορέας του αντιμπολσεβίκικου αγώνα, αγρυπνεί για την ασφάλεια του κράτους και προστατεύει τον λαό και το έθνος στο εσωτερικό, αλλά ο στρατός, ως ενσάρκωση της εθνικής και λαϊκής μας

αντίστασης και άμυνας, προστατεύει τη Γερμανία στα σύνορά της. Αυτά είναι τα ισχυρά προπύργια της ασφάλειάς μας, οι ακλόνητοι πυλώνες του λαού και του κράτους. Το έθνος μπορεί να αισθάνεται ασφαλές κάτω από την ισχυρή προστασία του.

Εν τω μεταξύ, η κόκκινη αναρχία στη Μόσχα εξοπλίζεται με πυρετώδη οργασμό. Οι εξοπλισμοί τους είναι επιθετικής φύσης· γιατί κάθε κόκκινο σύνταγμα έχει μέσα του τη θέληση για παγκόσμια επανάσταση. Κάθε κόκκινο αεροπλάνο, κάθε κόκκινο κανόνι κατασκευάζεται με σκοπό να φέρει το χάος στην Ευρώπη.

Αυτό που κάνουν οι άλλοι λαοί ενάντια σε αυτόν τον κίνδυνο, δεν το γνωρίζουμε, είναι πέρα από την δική μας επιρροή. Δεν μπορούμε βεβαίως να τους αναγκάσουμε να ενεργήσουν προνοητικά ό,τι απαιτεί η σύνεση. Αυτό που κάνουμε όμως εμείς, δεν υπαγορεύεται από μια μοιρολατρική στάση αναμονής και μια μάταιη εμπιστοσύνη στην Κοινωνία των Εθνών ή από διακριτική περίσκεψη απέναντι στις συμπάθειες προς τη σοβιετική ιδέα, που υπάρχουν σε άλλες χώρες, ή από αόριστες και αβάσιμες προσπάθειες «συλλογικής πολιτικής» η οποία θα μπέρδευε την Ευρώπη σε ένα δίκτυο αδιόρατων και ανυπολόγιστης έκτασης συνδυασμών. Αυτό που κάνουμε εμείς καθορίζεται από το καθήκον μας και την υπεύθυνη συνείδησή μας απέναντι στη Γερμανία και την Ευρώπη. Το Κόκκινο Κρεμλίνο αύξησε σημαντικά την αποτελεσματική δύναμη του μπολσεβίκικου στρατού επεκτείνοντας την υποχρεωτική θητεία του. Ο Αρχηγός δεν άργησε να του δώσει την απάντηση. Καθιερώνοντας μια περίοδο θητείας δύο ετών, έδωσε στη Γερμανία την ασφάλεια που χρειάζεται για να μας προστατεύσει από την κόκκινη αναρχία. Εάν άλλα κράτη και άλλες κυβερνήσεις προσπαθούν απερίσκεπτα να ευτελίσουν τον κίνδυνο με τον οποίο απειλεί η Μόσχα, εμείς δεν θα επιτρέψουμε να μας εξαπατήσουν, για εμάς αυτό που λένε οι Εβραίοι της Μόσχας δεν έχει καμία σημασία, για εμάς σημασία έχει αυτό που κάνουν. Τους γνωρίζουμε ήδη πολύ καλά και ενεργούμε απέναντί τους με αποφασιστική ακρίβεια και συνέπεια, δίνοντας αμέσως την απάντηση σε κάθε πρόκλησή τους.

Ο γερμανικός λαός μπορεί πλέον να κάνει τη δουλειά του ήρεμα και ειρηνικά. Το Ράιχ είναι ασφαλές και προστατευμένο· η κόκκινη επίθεση από την ανατολή θα διαλυθεί στα τείχη του εθνικοσοσιαλισμού. Πάνω από το έθνος όμως, στέκεται ο Αρχηγός σαν πιστός Ekkehart (γενναίος Ακρίτας) του λαού του, δοκιμασμένος στην ανάγκη και στον κίνδυνο, οδηγούμενος από μία και μόνη φανατική θέληση να κάνει τη Γερμανία ξανά περήφανη, πλούσια και ευτυχισμένη. Το κόμμα προσέχει την ασφάλειά μας στο εσωτερικό, ο στρατός την ασφάλειά μας στα σύνορα.

Αλλά και οι δύο υπακούουν με χαρά και αποφασιστικότητα τις εντολές του ενός ανθρώπου που στέκεται μπροστά μας σαν το προπύργιο του λαού του και σαν πρόμαχος μιας καλύτερης, πιο αληθινής, ευγενέστερης και πιο ευτυχισμένης Ευρώπης.